

MAGYAR NÉPLAP

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI KATOLIKUS HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN PÉNTEKEN 16 OLDAL TERJEDELEMMEL.

Előfizetési ára:		Szerkesztik:	Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Egész évre	1.80	LEPSÉNYI MIKLÓS	Budapest, VIII., Práter-utca 44.
Fél évre	—,95	és	Egy petitsor hirdetés ára 10 krajcár.
Negyed évre	—,50	NÉMETH GELLÉRT.	
Egyes szám ára 4 kr.			

Egygyel több.

Egy zsidóval több vagy kevesebb, bizonyára nem sokat számít. Abol 14 zsidó elért, 15 is elég. Nem sokat változtat ez az egy az arányon. Azért hát nem is tulajdonítunk valami nagy súlyt annak se, hogy a múlt hétfőn Szász-Sebesen Vészi Jóska **zsidót**, a *Budapesti Napló* című pöködő ujság szerkesztőjét választották meg képviselőnek, persze kormánypárti programmal. Hisz a kormánypártiság legjobban k fizeti magát, a pöködő náció gyermekei pedig még mindig elég tisztességes megbecsülésben részesítik a rebachot, akár ronggyal kereskedjenek, akár pedig *tollal*.

Tehát Vészi Jóska-val a zsidó képviselők száma 15 re emelkedett. Eddig 14 zsidó képviselte a *hét százezer* zsidót, de most már 15 képviseli. Míg a 15 millió kereszténynek csak 16 képviselője van. Mert keresztény képviselőnek csak azokat lehet tartani, a kik nyíltan be merik vallani, hogy ők *keresztény eszmékért* küzdenek s Magyarországot *keresztény* országnak akarják tudni. *Nyílt bevallás* alatt pedig azt értjük, hogy ezt mondják ki az országvilág füle hallatára, a képviselőházban s ne csak meghitt körben, vagy odahaza, a választók között. Mert olyan képviselő, ki baráti körben,

vagy beszámoló alkalmával a választói előtt támadja a zsidóságot, olyan képviselő van elég, — sőt melyik nem olyan? De olyan, aki a képviselőházban vágja az igazságot a szemük közé, olyan nagyon kevés van. Csak éppen annyi, a mennyien a néppártiak vannak, mert csak a

néppárt mer erős tormát dörgölni a zsidók orra alá. A néppárton kívül egy párt se, egy képviselő se. Csak a néppárt meri a zsidóságnak megmondani, hogy ne tala-kodjék, ne szemtelenkedjék, ne kotorásszon két kézzel a csere-nyestálban s ne akarjon mindent fölfalni, mindent magának foglalni le. Elégedjek meg, ha már bőrűket lehuzta, ha már husunkat letépte. Ne szivja ki még a velőt is csontunkból. A zsidó telhetetlenség azonban mindent föl akar falni. A zsidó a szerénység fogalmát nem ismeri. Soha nem is ismerte még a 77-ik nagyapja se. Az egész fajt szemérmetlen talakodás jellegzi. Mindenbe beleüti az orrát, (pedig

a főzőkanálak is egyenesnek kell lenni), minderről véleményt mond, mindent oly magas hangnemből bírál, mintha ő volna az olimpusi Jupiter. Megköveteli, hogy az egész emberiség az ő nézetén legyen, vele egyetértsen s az ő

Petőfi Sándor.

Keresztények, csak keresztényeknél vásároljatok!

nyomdokaiban lépkedjen. Ha ezt nem teszi, akkor a zsidó ujságíró trágyalébe mártja tollát s ami piszok csak van körülé, azt mind a tolla hegyére veszi.

A zsidó jellemvonás egyik megkövült képviselője Vészi Jóska. Szerénységet, — no azt ugyan kereshetünk nála. Nem találunk. Hanem a szájkodáshoz jól ért. Épen úgy, mint a többi zsidó. Ujságjában olyan magas tónusból beszél, mintha ő volna az uralkodók tanító mestere, kezében hosszú pálcával, melylyel néha-néha jól odavág a tanítványok fülei közé. A mult napokban azt írta Vészi Jóska, hogy a Bánffy pártjából kilépett képviselőket ő birta kilépésre. Tehát nem Szilágyi, nem Csáky Albin, nem az Andrássy grófok, hanem Vészi zsidó! Ugy látszik, Vészi már elfeledte, hogy épen az ő lapja volt az, mely az ellenzékét február táján fölszólította, hogy hagyjon föl az obstrukcióval s ne veszélyeztesse az alkotmányt. Mintha bizony az alkotmányt nem is Bánffy Dezső, nem is a Tiszák, hanem az ellenzék veszélyeztette volna! S ime, most mégis van lelke azt mondani, az ő érdeme volt az, hogy Bánffytól vagy 30 ember elszakadt! Hiszi a piszi.

Tehát a zsidó-képviselők száma egygyel megszorodott. A legújabb zsidóval a szász-sebesi kerület ajándékozta meg a képviselőházat. Ezt ugyan nem köszönjük meg a képviselőháznak. Volt már elég zsidó képviselő, mi szükség tehát még egyre? Vagy talán Vészi Jóskánál tudósabb, eszesebb s érdemesebb ember nincs Magyarországon s azért szorultak a szász-sebesiek Vészire? A Budapesti Napló bizonyára azt hiszi; de a keresztény társadalom nem hiszi. Vajjon nem érezik a szász-sebesiek, mily vád van abban, hogy zsidó képviselőt választottak? Ez a tény azt mondja, hogy Magyarországon már nincs érdemes keresztény ember, azért kellett egy zsidót fogniok. De hát igaz-e ez? Nagyon szomorú volna hazánk állapota, ha Vészi Jóska, aki csak sippal, dobbal, cintányérral csapva zajt, tolakodott föl a közélet piacán, ha Vészi volna a legderekabb ember itt.

De hát nem Vészi Jóska megképviseletése bánt minket, hanem az a szomorú tény, hogy a magyar nép nem tud öntudatra ébredni s oly közönyös saját sorsa iránt, hogy a képviselőség tisztos magaslatára még zsidókat is fölemel. Nem csudálkoznánk, ha úgy állna a dolog, ahogy Csóri Endre hitoktató hirdeti, hogy a zsidó volna a világ legnemesebb népe, ki csak áldást terjeszt maga körül. De a tény más. Nézzünk szét széles Magyarországi térein, vagy az egész világon s kutassunk egy kissé, ha vajjon találnánk-e valahol nagy zsidó intézmé-

nyeket, melyek az egész emberiség boldogítására vannak hivatva? Ellenkezőleg, ha valahol átok fogamzott meg s a sanyarúság terjed, annak nagyrészt a zsidóság az oka. A felsővidékeket kik pusztították ki? A licitációkon kik árvereztetnek, árvereznek és vásárolnak? Kikből kerülnek ki a pálinkásboltosok s falusi koreszmárosok, a bordélyházak tulajdonosai s az Ós-Budavárak bérlői? Kik rontják a keresztény nép erkölcsét s kik forgatják ki zsebeit? Kik szoktatják hozzá a népet a könnyelműséghez, azzal, hogy míg van valamije, addig majdnem úgy kötik a nyakára a kölcsönt, azután meg hirtelen ép akkor rohanják meg adósaikat, amikor tudják, hogy fizetni képtelenek? Kik rontják a községek erkölcsét s kik tartanak gyöngé szüzekre való vadászatot? Kik teszik a népet részegessé, kicsapongóvá, valószínűsítővé? Kik hordják a cifra pántlikákat, ríktó keszkenőket, harisnyákat stb. buzáért, rozsért, kukoricáért, s ezzel rászoktatják az asszonyt, hogy lopja meg férjét? Kik ismertették meg a keresztény népet legnagyobb veszedelmével, a váltóval, amelynek révén már nem is községet, hanem egész megyéket tudnak tönkre tenni? Kik rontják a keresztény nép egészségét a hamis borokkal és meghamisított elemi szerekkel? Kikből kerülnek ki a falusi és városi uzsorások, kik más emberek könnyelműségére spekulálva, úgy lesik az áldozatokat, mint a tigris, a bokor árnyában? Hát a lapok törvényszeki rovatában kik szerepelnek mint hamis bukottak, csalók, sikasztók, váltóhamisítók stb.? Melyik fajból kerülnek ki a legügyesebb zsebmetszők? Kik forgatták ki birtokaikból a magyar középbirtokosokat? Kik tették földön futóvá a kisiparosok százazreit azzal, hogy egy iparkártyával a kezükben nagy műhelyeket nyitottak, nagy gyárakat alapítottak, amelyekben tisztességtelen versenyre keltek régi becsületes mesterembereinkkel? Most legújában a gabona-uzsorát kik találták ki s kik fojtogatják vele a parasztságot? Hát a tőzsdén kik szivják ki az ország életerejét? aratáskor kik nyomják le a gabona árát s aztán később, ha már összevásárolták, kik emelik föl ismét? Kik kötnek ringeket, kartelleket, a keresztény nép kizsárolására? A választások előtt kik szemtelenkednek legjobban? Kik ijesztenek, fenyegetik, üldözik legjobban a népet? Kik tartanak a szavazati polgárra való vadászatot? Kik járnak a nyakára éjjel-nappal, hogy megnyerjék az ő jelöltjeiknek? Kik piszkolják, becsmeriik s üldözik a népet, ha az nem akar velük tartani? Kik vádolják be igaztalanul mint Krisztust s kik fogadnak hamis tanukat ellene? Kik vesztegetnek, kik etetnek, itatnak? Kik rágalmaznak szakadatlanul? Kik üznek gúnyt a nép

vallásossá
kölcsöt?
szurják k
házából a
leginkább
sítsák s
előre min
nyeket a
Dreyfusol

Fele
kik ezek,
nagyobb
gon, a k
latkozni;
soká fogi
játok har
azt felel
kért Vés
azt mond
mely jól
szeret V
gatni, mi
de arra
saját faj
zsidókat
erkölcsel
a zsidók
le tolake
föl őket,
sadalomb
Vajjon m
való hajl
fosztogát
amiért a
tusra nyi
aki a na
akarta
rabbinak,
nyilatkoz
iránt kin
letlenségé
tehát, ho
csak, ha
érdeke a

S ta
keinek k
közöny!

E l
sége. A
sebünk,
aztán ne
szülnek,
zsidók ja
se a ker
leglelkese
nak a kü
a küzdele

vallásosságából s kik teszik nevetségessé az erkölcösöt? Kik lövik le Krisztust az oltárról, kik szurják keresztül képeit? Kik akarják a község-házából a feszületet kidobni? Kik vannak rajta leginkább, hogy a katolikus iskolákat elállamosítsák s ezzel elvallástalanítsák? Kik tolakodnak előre mindenütt s kik szorítják le a keresztényeket a legelőkeiőbb polcokról? Hát hazaáruló Dreyfusok kiből kerülnek ki?

Feleljetek e kérdésekre s mondjátok csak: kik ezek, akik a sáskajárásnál, a filokszeránál nagyobb csapást képeznek a népen, az országban, a kereszténységen? Mi nem fogunk nyilatkozni; mondjátok meg ti. Azt hiszem, nem soká fogjátok a fejeteket törni rajta. Kitaláljátok hamarosan és mindnyájan. A zsidó-barátok azt felelik, hogy azok egyesek bűnei s azokért Vészi Jóska nem lehet felelős. Mi is azt mondjuk. Ámde van Vészinek egy éles tolla, mely jól szur és vág, s melylyel ugyancsak szeret Vészi jobbra is, balra is leckéket osztogatni, mintha ő volna a világ első tekintélye, de arra még nem emlékszünk, hogy valaha saját fájához, saját népéhez fordult volna s a zsidókat ostorozta volna végig, bűneik, faji erkölcstelenségeik miatt. Vajjon mikor mondta a zsidóknak, hogy legyenek szerények, tegyenek le tolakodó természetükről? Mikor szólította föl őket, hogy olvadjanak be a keresztény társadalomba s ne legyenek állam az államban? Vajjon mikor feddette meg a zsidókat rosszra való hajlandóságaik, uzsoráskodásuk, kapzsiságuk, fosztogatásaik miatt? Vajjon megtámadta-e őket, amiért a Goldstein Számi kalendáriumban Krisztusra nyíllal lőnek? Megtámadta-e azt a zsidót, aki a nagymarosi község-házából a feszületet ki akarta dobni? Adott-e leckét az érsekujvári rabbinak, amikor a kereszténységről sértőleg nyilatkozott? Oh nem! Vészi ur saját faja iránt kiméletes. Talán azért, hogy összes kiméletlenségét a keresztényekre önthesse? Látható tehát, hogy Vészi Jóska nem közönséges zsidó csak, hanem *zsidó-zsidó*, aki előtt a zsidóság érdeke az első érdek.

S találkozik keresztény kerület, mely érdekeinek képviselétét ily zsidó-zsidóra bizza! Mily közöny!

E közöny a keresztény nép halálos betegsége. A nemtörődömségből származott minden sebünk, s a keresztény nép még se tanult. Így aztán ne csodálkozzék, ha olyan törvények készülnek, melyek nem a nép javát, hanem a zsidók javát szolgálják. S ne csodálkozzék azon se a keresztény nép, ha legnagyobb barátai, leglelkesebb hívei kedvüket veszítik s félrevonulnak a küzdelem teréről. Mert mi sikere van ott a küzdelemnek, hol a tábor eladja magát?

Nyolc esztendő óta hangzik már, hogy: *Keresztények, tartsatok össze!* De hát összetartanak-e? *Keresztények, csak keresztényeknél vásároljatok!* De hát keresztényeknél vásárolnak-e? *Csak becsületes, vallásos kereszténylelkületű képviselőket válasszatok!* De hát ilyeneket választanak-e? *Megvalljuk nyíltan, az a siker, amit 8 év alatti küzdelmünkkel elértünk, nagyon kevés s egyáltalán nem vagyunk vele megelégedve.*

A nép lanyha, közönyös, az élet igéit a füle mellett eregeti el. A jó cikkeket legfőlebb elolvassa, de aztán mégis csak úgy tesz, mint előbb. Noha e közönyével önmagának árt legjobban.

E közönyössége okozza, hogy a zsidó képviselők szaporodnak. Büszke lehet rájuk a haza!

POLITIKAI HIREK.

Figyelem!

A nyár folyamán megindulnak a képviselők beszámolói és barátságos látogatásai. Sőt megindulnak a népgyűlések is. Sietünk figyelmeztetni a népet, hogy képviselők akár látogatásra, akár beszámolóra jelenjenek meg közöttük, vagy tartson bár valamely párt népgyűlést a községben, vegyék kézbe a híres 29 pontot s midőn a képviselő beszédét elvégezte, valamelyik értelmes férfiú álljon elő s intézzen kérdést a képviselőhöz, hogy miután a választók szíve-lelke elválaszthatatlanul össze van forrva a 29 pont minden egyes pontjával, feleljen férfias nyíltsággal: helyesli-e és elfogadja-e ezeket a pontokat? mert ettől teszik függővé támogatásukat. Ha nem fogadja el, azonnal fordítsanak neki hátat és hagyják a faképnél. Ha pedig elfogadja: haladék nélkül tegyék eléje a 29 pontu ívet, (melyet 10 krajcárért bárkinek megküldünk,) s kérjék meg a képviselőt: legyen szíves e pontok alá e három szót jegyezni: „Elfogadom, helyeslem és követelem.“ Ezután pedig írja alá a nevét. Ezt az aláírt ívet aztán küldjék föl a „Magyar Néplap“ szerkesztőségének, hogy mindig kéznél tarthassuk s a képviselőt figyelemmel kísérhessük. Valamint arról is kérünk azonnal gyors értesítést, ha a képviselő a 29 pont aláírását és elfogadását megtagadná, hadd csávázzuk ki az ilyen képviselő bőrét érdeme szerint s hadd ajánljuk be a választók figyelmébe.

Ezt tedd meg nép, majd akkor lekonyitjuk a pöffeszkedő fickóknak a füleit, kik csak a választáskor ismernek rád, de aztán kuttyába se vesznek.

A miniszterek tanulmányutai.

Darányi Ignác földmivelési és Hegedűs Sándor kereskedelmi miniszterek tanulmányuton vannak. Darányi az északkeleti megyéket, Zemplént, Ungot, Bereget, Máramarost tekinti meg, hogy főképp a rutén nép nagy nyomorának okaival megismerkedhessék. Hegedűs meg Pozsony, Nyitra, Trencsén, Árva megyékben jár. A miniszterek egyre-másra fogadják a tisztelgő küldöttségeket, melyek valóságos himnuszokban zengedezik a kormány dicsőségét s főképp az előttük levő miniszter nagy érdemeit. A miniszterek kezdetben nyelnek egyet, de később a sok ismétlésre maguk is elhiszik, hogy nagyon sok érdemeket szereztek már a nép jóllétének előmozdítása körül. Válaszaikban pedig ígérnek fűt-fát, amint ilyenkor szokás. Ígérnek, hogy mindent megtesznek a nép fölsegélyezésére. Nagyon szép ez az ígélet, de mi batorkodnánk valamit mondani a miniszter uraknak. Az a nép, amely között most járnak s amelynél megrendítő nyomoruság képét látják, nem volt ám mindig oly elhagyatott, oly földhöz tapadt szegény. Hajdanában jobb napokat is látott. Volt házacskája, földje, néhány barma. Ha nem is volt gazdag, de megelégedett volt, mert legalább mindennapi kenyere megvolt. Most azonban koldus és éheznek. Nincs földje, nincs jóra való lakása, nincs elegendő tápláléka. Mióta kezdett ez a nép pusztulni? Amióta a zsidóknak szabad birtokokat venni. Nézzék csak meg kegyelmes miniszter urak a telekkönyveket, hogy kiknek a nevén állanak ma a hajdani parasztbirtokok? A zsidók nevében. Egyes pálinkamérők egész határokat összevásároltak. Most a zsidók nagyságos és méltóságos urak, akikkel a miniszterek is paroláznak s együtt koccintgatnak, a nép meg az éhenhalás révpartján áll. Nem voltak-e tehát bölcsőbbek a mi ősapáink, mint mi vagyunk, amikor a zsidóknak megtiltották, hogy ingatlan birtokot szerezhessen? Ha így nem gondoskodnak a népről, már régen elpusztult volna. Őök miniszter urak, most mindenféle segítséget helyeznek kilátásba a népnek. De hát mit fog az érne? Semmit se! A Dárius kincsét adják is neki, azzal se segítenek rajta. Miért? Azért, mert az a faj, mely azt a szegény népet ősi birtokából kiforgatta, ki fogja forgatni abból is, amit segély címén kap. Tehát az egész segélynek nem a rutének, vagy tótok, hanem ismét csak a zsidók venni hasznát. Először mentse ki a népet a zsidók kezéből, úzzék el a nép fosztogatóit s akkor adjanak segélyt a népnek. Így hasznát veszi, de másként nem.

Képviselőválasztások.

Három helyen is volt a múlt héten képviselőválasztás. Mind a három helyen a kormány jelöltjei győztek, még pedig egyhangulag, mert olyan nagy ma a béke a pártok között, hogy a kormányon kívül más párt még csak jelölttel se állított. Hátszegen *Ponori Sándor* törvényszéki elnököt, *Szász-Sebesen Vészi* (előbb *Weisz*) Józsefet, Magyar Csekén meg *Fassie Tódort* választották meg. No lám, milyen szépen mennek a dolgok. Szél nemcsak a parlamentben, de az országban is megbüvölte az elienzékét, hogy az mozdulni se tud. A néppártnak mentiségére szolgál az a körülmény, hogy mindezek a választások nemzetiségi, oláh és szerb vidékeken folytak le, hol a néppárt nem állíthatott jelölteket, mert a nemzetiségek csak a hatalomra szavaznak. S aztán mégis egyre azt merik a zsidó-liberális lapok hazudni, hogy a néppárt a nemzetiségekkel tart, pedig lám, a nemzetiségek a *Vészi* zsidókat, meg a *Fassie* Tódorokat és a *Ponori*

Sándorokat választják meg. Jellemző az is, hogy *Vészi Jóska* a magyarok között, ahol a lapját ismerik, ott nem tud mandátumot kapni, hanem el kell mennie a szászok közé, ahol *Budapesti Naplójának* híre sincs s csak ott sikerül a próba.

Petőfi ünneplése.

Petőfi Sándor az első magyar dalköltő dicsőségéről sugároztak a közeli napok. A múlt vasárnap az ő emlékének volt szentelve széles e hazában.

Ötven esztendő előtt mint a szabadság bajnoka hunyt el a csatatéren, kezében karddal, keblén halálos sebbel. 1849 július 31-én gázolták el hült tetemét vad kozákok lovai, a segesvári síkon. A magyar sereg megveretve menekült. A vezér is, Bem, futva keresett menedéket. *Petőfit* azonban, a lánglelkű költőt utolérte gyászos végzete. Az orosz katonák körül fogták s dárdaikkal verték át hazáért égő szivét. Nem tudta a vad csoport, hogy egy szentélyt döntött most le, a dalköltészet szentélyét. Nem tudta, hogy egy gazdag, üde forrást zárt el, honnan a legszebb költemények nektárja csergedezett szakadatlanul. *Petőfi* dalos ajkát megkékítette a halál.

Ötven esztendeje már, hogy e nagy veszteség érte a hazát. Ötven esztendeje, hogy itt hagyott a mi legbájosabb daloló madarunk. Ez alatt az idő alatt *Petőfi* fénye beragyogta a magyar hazát s a magyar népet, hogy a nagy világ bámulva tekint reánk, kik sugárban fürdünk, dicsőségbe öltözködünk. Dicsőségbe és sugárba, mely *Petőfi* lángszelleméből tör elő. Gyönyörű költeményeit ismerik már mindenfelé, amerre n üvelt népek laknak, mert nincs n üvelt nyelv, melyre lefordítva ne volnának. Ahol ismerik alkotásait, ott bámulják *Petőfi* lánglelkét s a legnagyobb csodálattal hajolnak meg előtte. Közös a vélemény, hogy *Petőfi* a világirodalom legnagyobb szellemei közé tartozik, aminőt a nagy nemzeteknek is csak egy évezredben ad az isteni gondviselés.

Helyén való volt tehát, hogy az egész haza ünnepelőbe öltözött s virággal áldozott nagy emlékének. Az ünneplők élén maga a kormány állott. S ott voltak a megyék, a városok, a kerületek, a főrendek, a képviselők, a tudósok, a társulatok, a munkások, az iparosok, a földmivelők, a jogtalanok. Ott volt a nép, a magyar, a szerb, a német, a szász, a román, a székely. Ott voltak az írók, a művészek, a vének és fiatalok, a gazdagok és szegények, hogy meghódoljanak *Petőfi* szellemi nagysága előtt.

Bár az egész haza ünnepelt, a főünnep mégis *Segesvárott* folyt le, azon sir felett, hol a segesvári csatában elhulltak feküsznek, valószínűleg közüük *Petőfi Sándor*, a lánglelkű költő.

Segesvárott.

Az egész kis város zászlódszt öltött magára a múlt vasárnapra. Majd minden házon ott lengett a három színű lobogó. Közbe-közbe egy gyászlobogó is volt, mert hisz ez ünnep halottnak szólott. Temérdek ünnepelő közönség sereglett össze e napra a kis száz városban. *Budapestről* két különvonat vitte az ünneplőket *Segesvárra*. A székelyek is különvonattal érkeztek, mely szépen föl volt virágozva és zászlókkal díszítve. A székelyek zenészőval a várba vonultak, hol *Petőfi* szobra áll. Igen sokan jöttek kocsikon is.

Ezek megál emléke van.

A von bandérium f

Ő kiserter ki

Az ün

ság között f

Minden

alelnöke szó

mét, költésze

Aztán

el Kovács

Petőfi lelkét,

Béla a képvis

tében, a képvis

pára. A kor

titkár magas

Ezután

vonult, hol

nél-szebb k

nevében *Ma*

igen sikerült

Budape

ünneplése.

Az egé

ablakokból

Habár az ün

tizkor már n

ablakból 8—

11 óra

Jókai Mór,

sokára fölha

talmas énekl

Az éne

város nevéb

Azután

kortársáról,

del ünnepe

Jókai u

dródi *Sándor*

Rákos

Bénár

dolat bánt

el. Majd az

mondott egy

Végül

az ünnepség

Petőfi

mert mint a

város, hol

Igy sze

jének ötven

Ha val

ten hazánk

ott csakham

gyis a zsidó

zsidót! s a

az ingerült

Ezek megállapodtak Fehéregyházán, hol Petőfi sir-emléke van.

A vonatról leszálló társaságot uri és székely bandérium fogadta, melyet *Haller Ottó* gróf vezetett. Ő kísérte ki a vendégeket is Petőfi oszlopához.

Az ünnepség figyelmes csöndben, mély meghatottság között folyt le.

Mindenek előtt *Bartók Lajos*, a Petőfi társaság alelnöke szólalt meg. Szép beszédében Petőfi szellemét, költészetét magasztalta.

Aztán *Jókai Mór Apoteozis* című versét szavalta el *Kovács Gyula*. Majd *Bartha Miklós* tünepelte Petőfi lelkét, egy gyönyörű beszéddel. Erre *Tallián Béla* a képviselőház alelnöke szellemes beszéd kíséretében, a képviselőház koszoruját tette le Petőfi oszlopára. A kormány képviselőjében *Zsilinszky* államtitkár magasztalta a nagy költő emlékét.

Ezután a sirtól az ünneplő közönség a várba vonult, hol Petőfi szobra áll, ahol a számtalan, szebbnél-szebb koszoruk tömegét elhelyezték. A néppárt nevében *Major Ferenc* tett koszorút a szoborra, egy igen sikerült költői beszéd kíséretében.

Budapesten.

Budapesten Petőfi szobránál folyt le a nagy költő ünneplése.

Az egész nagy Petőfi-teret lebegő zászlók, az ablakokból leereszkedő színes szőnyegek díszítették. Habár az ünnepség kezdete 11 órára volt kitűzve, fél tizkor már mozdulni se lehetett a nagy téren. Egy-egy ablakból 8—10 emberfő nézte az ünneplő népet.

11 órakor jelentek meg az ünnepség főszereplői: *Jókai Mór*, *Halmos János* és *Rákosi Jenő*. Nemsokára fölhangzott Petőfi *Honfida*-a, melyet egy hatalmas énekkar adott elő.

Az ének után *Halmos János* polgármester a főváros nevében megnyitotta az ünnepélyt.

Azután *Jókai Mór* szólott Petőfi Sándorról, az ő kortársáról, gyerekkori barátjáról. Mesteri szép beszéddel ünnepelte Petőfi dicsőségét.

Jókai után *Sánta Mihály* egyetemi hallgató *Erdődi Sándornak* *Petőfi* című költeményét szavalta el.

Rákosi Jenő szólott erre Petőfi költői érdemeiről. *Bénárd Ákos* egyetemi polgár *Petőfi Fgy gondolat bánt engemet . . .* című költeményét szavalta el. Majd az ifjuság nevében ifj. *Gebhardt Károly* mondott egy meglehangos, lendületes beszédet.

Végül a daloskar a *Himnusz*t elénekelte s ezzel az ünnepség véget ért.

Az országban.

Petőfi emléke az egész országot megmozgatta, mert mint a tudósítások igazolják, alig van nagyobb város, hol Petőfi-ünnepet ne tartottak volna.

Igy szentelte meg a magyar nemzet nagy költőjének ötvenedik halálzásási napját.

A zsidókérdés.

Ha valamely országban — mint most szerencsétlen hazánkban — nagyon elhatalmasodnak a zsidók, ott csakhamar feltámadnak a *szélső-antiszemita*k, vagyis a *zsidó üldözők*. Felhangzik a jelszó: „üsd a zsidót!“ s a cél: *kiüzni az országhatárain tul* Sőt az ingerültebb rész röviden szeretne velök végezni s

azt ajánlja, hogy legcélszerűbb volna őket kipusztítani, — mint azt az egyiptomi Fáraó tervezte a vízbefojtás által, — mert így legbiztosabbnak gondolják a kérdés megoldását minden időkre. Van aztán egy másik csoportja az embereknek, kik épen ezen üldözésből kifolyólag, tüntetőleg a humanizmus, — ember-szeretet, — nevében nemcsak védelembe veszik az izraelitákat, de még kiváltságokban is részesítik őket. Ez utóbbi jó embereket *liberálisoknak* hívják. S hatalmuk, — bár tünőfélben — de még most fenragyog egész Európában s így érthető, ha kedvelt védettjeik a zsidók is jórészt nyugalmat élveznek minden országban; sőt Magyarországból Ábrahám kebelébe se kívánkoznak.

Tisztán látható, hogy a fent vázolt mindkét irányzat szélsőségekben mozog. Önként értetődik tehát, hogy a keresztény felfogás találja el a helyes közép-utat, melyet követni kell. A keresztény felfogás ismerete nélkül a t se érthető meg, miért vándorol e *hazátlan* népfaj országról-országra, sehol nyugalmat nem találva? Mért élőködnek elszortan minden népek nyakán? Mért utálják őket mindenütt? Megfelelhetünk e kérdések mindegyikére, ha a zsidó nép történetét vizsgáljuk.

Mint minden ember sorsát az Isten intézi, úgy kormányozzák hatalmas karjai az egyes népek, nemzetek életét is; s a mint érdemlik, úgy bocsátja egész nemzetekre is büntető ostorát, vagy áldásait. Rettegetes példáját mutatja a zsidó nép története, valamint az isteni jószágok, úgy félelmetes igazságosságának is. A zsidó nép az ő szövetségben az új szövetségi igaz anyaszentegyházat jelképezte. Isten e népet választá ki az ő-szövetségben, hogy általa magát a világnak kijelentse; terveit, szándékait, törvényeit e nép pátriárkái, prófétái által nyilatkoztatta ki az emberiségnek. Végül e nép közül vevé magára a világ Megváltója az emberi testet. Elhalmozta Isten e népet kegyeivel, milyenben nem részesült más nemzet. Épen azért érte megtörhetlen makacssága miatt az isteni büntetés oly fokozott mértékben. Folytonos állhatatlanságával, hálátlanságával, hitványságával, törvénytörésével, törhetlen makacsságával Isten büntetését mintegy kieroszakolta magára. Vaksága akkor érte el tetőpontját, midőn Isten egyszülött fiát, a megígért Messiásul elfogadni nem akarta. sőt határtalan gonoszságában vért ontá az Isten bárányának. Vak dühvel, sajtékozó ajakkal kiáltá: „Az ő vére mirajtunk és a *mi fiainkon*.“ Kevesen figyelik azt meg, hogy ekkép az örvöngő választott nép önmaga átkozta meg még fiait, maradékait is, az idők végeig. Határtalan példája az emberi gonoszságnak, melynél borzasztóbbak csak az önátok következményei lehetnek, melyek iszonyuan beteljesültek e gonosz nemzetben, amint azt mind napjainkig látjuk, ha körültekintünk. A megfogant átok első következménye, hogy szétszórtak a föld minden népei közé s hazájukat soha többé fel nem találhatják. Hirdetik folyvást megbélyegzett, kiállhatatlan faji tulajdonságaikkal a világnak: „*Isten-gyilkosok*“ vagyunk!

Az isteni átok nyoma rögtön szembeötlik a nép külső, testi kifejezésén is, melyet mindenki ismer s amelynél fogva azonnal ráismerni arra is, akit először látunk: ez *zsidó*. Ami azonban őket gyűlöltté teszi a világ minden nemzeténél, az az ő jellemző lelki saját-ságaik, melyeket levetkőzni vagy mással fölcserélni nem képesek, lakjanak bár akármilyen nemes gondolkozású nép között. A zsidó zsidó marad mindig. Nem szeret e számkivetett nép senkit, őt sem szereti senki. Barátságatlan, szívtelen. A jó modort azonban utá-

nozni roppant ügyesen tudja Akit be akar hálózni, azt be is hálózza. Teljesen földhöz ragadt, anyagi. Semmi nemes cél nem hajtja őt cselekvéseiben. Csak a haszon után futkos. Ez tölti el egész lelkét. Gazdagnak lenni és élvezni, kimeríteni a föld összes kincseit, — ezzel a vágygal van tele a kebele.

Nemcsak a Messiást várják még mindig valami hatalmas földi király képében, hanem vakságukban egy cseppet se érzik magukat megvetetteknek. Azt hiszik, hogy még mindig „választott nép” s hogy egykor az egész világot uralni fogják. Ezért bánnak aztán oly lenézőleg más néppel, ha egyszer azt igájuk alá sikerült hajtani. De ez okozza aztán vesztüket is. Mert míg szegények, meghuzzák magukat, amint azonban minden vagyont magukhoz ragadtak, oly megvető göggel viselkednek a kifosztott emberek iránt, hogy azok minden erejüket összeszedve, lerázni igyekeznek őket a nyakukról. S ez az ő sorsuk a világ végéig. Mert biz egyik-másik országban ideig-óráig boldogulni hagyja őket az Isten, sőt mint most korunkban is, néha csaknem az egész világ sorsát vezetni látszanak, de ez nem állandó sors.

Még jámbor keresztények is sokszor csaknem kifakadnak az isteni gondviselés ellen, ha látják a nyomoruságot, melynek előidézésében — nem ok nélkül — Izrael élelmes fiait tartják részeseknek. Kétkedve, kishittien kérdik, hogy talán már megrövidült az Ur karja, hogy így kiszolgáltatja leghivebb gyermekeit, a katolikus hívőket, keresztény országait ez élősi fajnak, mely úgy gyűlöli ma is a katolikus egyházat, mint kétezer év előtt isteni alapítóját! Az ily beszédek csak tájékozatlanságból eredhetnek. Ne essünk kétségbe keresztények, ne káromoljuk az Istent okatlan bizalmatlanságunkkal. De a zsidókat is hiába szidjuk. Tőlük nem szabadulunk meg ha még oly nagy hangon kiabáljuk is, hogy „űsd a zsidót!” Isten ostorai ők kedves magyar nép! Magasabb kéz küldte ezeket a te nyakadra. Ő fog tőlük megszabadítani is. Ha egy kicsit körül neznünk magunk körül s nem keressük mindig másban az okot; ha, mint hejdan, megint buzgó, valóságos lesz a magyar: küld az Isten számára bátor védőket, kik nemcsak a zsidóktól szabadítják meg, hanem más százféle baját is orvosolják. Talán mindenkinek eszébe jut itt a *derék néppárt* s a *jövő választás*, midőn minden katolikus magyar ember csak e pártba szavaz. A többi majd elvégzik ők az országgyűlésen, a nép javára. Jámbor, vallásos katolikus nép között a zsidó el nem hatalmasodhat. Ha pedig már ur lett a hazán a zsidó, az már többé nem is keresztény ország, csak a neve marad fen. Ne tulajdonítsunk tehát a zsidóknak, e szerencsétlen fajnak különös hatalmat a népek felett. Isten-csapás az ő elszaporodásuk, akár a kolera vagy pestis, vagy akár a szűk esztendő, mely sorra látogatja az Istentől elpártolt népeket, de amelyektől könnyen szabadulhatunk, ha Máriának ismét jámbor gyermekei leszünk.

A magyarországi oroszok helyzete.

Ur Isten, világosítsd meg elmémet, hogy a magyar-honi orosz nép szíve nagy keservét feltárhassam, e hon nagyjai előtt! Lágyítsd meg ezek szívét, hogy értsék at: „mi neked fáj, nekem is fáj!”

E nagyok — világiak és egyháziak, — kívánják tőlünk, hogy: 1. Áldjuk és őrizzük boldog emlékezetű

Erzsébet királyasszonyunk emlékét évi misék és iskolai ünnepségekben. 2. Kívánják — az egyháznagyok, akik egyuttal főpásztoraink, — hogy az Oltáriszentség örök imádási együletébe beiratkozzunk, mi lelkészek és hívek.

Hát, amely készségesen valljuk, hogy emberhez, katolikushoz méltók a kívánt cselekedetek, époly határozottsággal valljuk azt is, hogy az érzés, e kegyelet csak *előszóval* közölhető, ember által embernek, mert hiszen még nem vagyunk angyalok mintájára tiszta szellemi lények, hogy tisztán szellemileg közlekedhessünk. És Isten, a mindenek Ura is választott népéhez nem világnyelven, diplomatikus avagy hivatalos nyelven, de a *népe nyelvén* szólt a próféták, papok és írástudók ajkaival, valamint az apostolok ajkaival a pogányokhoz; kinek-kinek az *ő nyelvén*.

E téren nézzetek meg rombolásokat. A pap, a tanító ajkán ugyszólván kihalt a szó, a köznépi ajkáról csak zagyvalék-beszéd hallható, mert nincs példája, mely szerint csiszolódjék, nyelvérzéke finomuljon. Egyesek ajkán él ugyan még a szó, de ez egyeseket Isten kegyelme Noe bárkájában mentette meg az általános vízözönből. S ez egyesek úgy vannak, mint mint hajdanta Noé apánk, aki a gonoszok szidalmait, átkait, gyalázását és ragalmait között arcza verejtékében építette bárkáját.

Oh ti nagyok, adjátok vissza nyelvünket. Az egyetemen, a szemináriumokban, a tanítóképzőkben a nép szellemi vezetői tanulnak, a felső leányiskolákban a nép anyái művelőknek, népek keserves filléreiből. De bizony nem lelki örömszűkekre, épülésükre, de gyalázatokra, fájdalomukra és botránjukra, mert haza jöve és népek élére állva, népöket és a nép őket nem érti.

Ez embertelen dolog! Meg vagyunk fosztva emberi méltóságunktól, előljárók és alattvalók egyaránt! De hát, kiméletből mások iránt, hadd álljak példa gyanánt én magam: Mint 14 éves pap a szentírás szavait magyar fordítás és orosz-magyar szótár nélkül nem olvashatom, a szertartás és istentiszteleti imákat meg teljességgel nem értem, mindannak dacára, hogy a nép nyelvén éltem át gyermekkoromat s a nép nagy barátja hírében állok. De hogyan is lehetne ez másképpen? Ha beletekintünk akár a budapesti egyetemre, hol népvezetői rangomat én is nyertem s keressük, hogy a szegény orosz nép számára hogyan készítik elő a jövődöbéli papokat? azt találjuk, hogy sehogy se.

Az eperjesi katolikus „Stephania” leányiskolába, a görög katolikus leányok mindössze egy-két mise-énekre taníttatnak oroszul, de azt is nem könyvből, csakis fejből, nehogy valahogy elsajátítsák az orosz olvasás tudományát. De hát talán az orosz papi és tanítóképzőkben, Eperjesen és Ungvárt örvendetesebbet hallhatunk? Nem. Vagy talán az orosz püspökök ajánlanak jó orosz könyveket, mint szoktak ajánlani magyar vagy latin könyveket? Ezt se teszik. Talán az lendit a dolgon, hogy a nép fiaiból vesznek fel egy idő óta nagy előszeretettel pap és tanítójelölteket? Ez is hiu törekvés, annál is inkább, minthogy az elsőbbséggel bíró papfiuk, ha kényszerből lesznek magyarrá, csak szolgák maradnak, mert a kényszer sohasem teremtett szabadságot!

Tehát összegezve az elmondottakat, nevelni kell az orosz-ból magyar hazafit, de azért nyelvtől elvenni, elhanyagolni nem szabad, mert úgy kihal a keblekből az emberi érzés, megcsappanik a buzgóság, mert hiszen a jelenlegi istentiszteletünk is már kezd nyuggá válni a hívőkre, sőt papjainkra is, mivel alig értik.

Ha még van szabadságunk őseink vérével termékenyített hazánkban, úgy legyen szabad első fokon a nyelvünk, és különösen az iskolákban, melyekre adófillereink csak úgy fordítanak, mint magyar testvéreink adója.

Ki fog pálcát törni felettem, szavaim felett? „Mi neked fáj, nekem is fáj.“ „Megvirrad még valaha, nem lesz mindig éjszaka, a magyarok“ ezt danolja orosz népe ajkaival

Biszaha Mihály,
gör. kath. lelkész.

Keresztény felebarátaink védelme.

Budapest, augusztus.

Sokszor gondolkozom én azon, hogy mily furcsák is vagyunk mi keresztény magyarok. Nemde, egészen természetesnek találjuk, ha a zsidó zsidó felebarátján, a török török felebarátján erkölcsileg és anyagilag tehetsége szerint segít. A természetes rend is megkívánná, hogy a keresztény ember keresztény felebarátján segítsen. Erről többet nem is kellene beszélnünk. Pedig sajnós, nagyon is megérdemli, hogy róla beszéljünk és írjunk. Mert a legtöbb keresztény úgy van a felebaráti szeretettel, hogy csak abban az esetekben hajlandó felebarátján segíteni, ha a segítségnyújtás saját egyéni érdekeivel összeegyeztethető. Minelyt áldozatot kell hoznia, önmegtágadást gyakorolnia, megszánni a felebaráti szeretet érzete és az önérdék lép uralomra.

Pedig, amíg minket át nem hat az összetartozandóság érzete, addig anyagilag előhaladni nem fogunk, jogait ki nem vivhatjuk és továbbra is azoknak leszünk kiszolgáltatva, kik a keresztény Magyarországból pogány államot, az egykor gazdag nemzetből koldusnépet csináltak. Nem szeretjük a zsidókat példának oda állítani. De már itt azt mondjuk, hogy tanuljunk a zsidóktól, hogyan kell összetartanunk, hogyan kell egymáson segítenünk.

Hát nem gyalázat-e, hogy a keresztény faj, mely számarányával, érdemeinél és tudásánál fogva első sorban tarthatna igényt arra, hogy az ország dolgába beleszólása legyen, se befolyással, se hatalommal nem rendelkezik. Most mindent újból kell kezdeni, hogy Magyarországon a keresztények jogait visszaszerzhessük.

Ugy történt a dolog, hogy a zsidószabadelvű rendszer az ő gazdasági politikájával mindenkit behálózott. Mindenki a legjobbat várta és senki sem látta a jövőndöket. Mit tehetünk mást, mindenki, osztály és valláskülönbség nélkül ennek a rendszernek a támogatására sietett, mely az összes termelő osztályoknak aranyhegyeket ígért. Azt mondták, majd megteremtjük a hatalmas magyar ipart és kereskedelmet és akkor mindenkinek jó dolga lesz, a mezőgazdának és az iparosnak. Ezt mi mind elhittük, és mindenki az uralkodó rendszert támogatta.

Ennek következménye azután az lett, hogy a hatalom köré csoportosulva, elvesztettük azt a szükséges érintkezést a néppel, mely nélkül a keresztény Magyarország vallási, gazdasági és társadalmi érdekeit biztosítani semmi áron sem leszünk képesek.

Mi eltávolítottunk a néptől, a nép természetes vezetőitől, papjától, földesurától, jegyzőjétől, tanítójától. Mi elfelejtettük megérteni a nép gondolkodását és érzelmeit, a nép pedig magára hagyatva, saját módja szerint gondolkodván, rájött arra, hogy az urak neki ellenségei. Pedig csalódott. Nem az uri-osztály, hanem a

rendszer a nép ellensége. Az uri keresztény osztály ép úgy áldozata a liberális rendszernek, mint a fogutolsó parasztagazda és kisiparos.

A kiábrándulás nem is váratott magára. Mindaból, amit a szabadelvű rendszer ígért, egy betűt sem tudott beváltani. Minden intézkedése csak arra szolgált, hogy a nagytőkét hizlalja és egy kiváltságos fajnak az érdekeit szolgálja. Nem csoda, ez a kiváltságos faj szolgálja nagy buzgalommal a pénz, az ipar és kereskedelem sokszor kétes érdekeit, a liberalizmus pedig kiválóan ezeket a kereseti ágokat akarta megerősíteni.

Jött a kiábrándulás. Mindenki azt látta, hogy ki van szipolyozva, léteben fenyegetve, lelkiismereti szabadságában háborgatva. Ujra kerestük tehát az összekötő kapcsokat a néppel, melyeket könnyelmű módon megoldottunk.

Azonban nem várt nagy nehézségre akadunk. Azt hittük, hogy csak fel kell keresnünk a népet és az menten ölünkbe hull. Nem úgy volt. Még az sem használt, hogy keresztény katolikus voltunkra hívatkoztunk. A nép bizalmatlan. Soká senki sem törődött vele, most nem akarja elbinni, hogy akad valaki, aki segíteni akar rajta, aki jogait, melyek őt mint keresztény katolikus és mint magyar honpolgárt megilletik, akarja kivívni.

A kezdeten ugyan tui vagyunk. A nép bizalommal kezd viseltetni azok iránt, akik a néppárt elvei hangoztatásával közelednek feléje. A győzelem azonban teljes csak akkor leand, ha a keresztény összetartozandóság érzete annyira ki lesz fejlődve, hogy nem megyünk el a szegény kisiparos boltja mellett, hogy a zsidó-gyáripár 20 százalékkal olcsóbb, de 5 százalékkal rosszabb áruít megvegyük. Ha munkát adunk, ha keresetet biztosítunk ha veszünk valamit, keresztény felebarátunkat keressük fel, mert csak ezzel, anyagilag támogatva, győzzük meg arról, hogy nemcsak felhasználni, de használni is akarunk neki. Épen az által, hogy oly kevésre becsüljük a keresztény összetartozandóság érzetét, sikerült nagyra hizlalni a keresztény ellenes sajtót s a nemzetközi mozgó tőkét, melyek egyesülten törvényeket diktálnak a nemzeteknek.

Nincs másban üdvösségünk és reménységünk, mint ebben a jelszóban: Vissza a gyakorlati kereszténységhez!

Kirschaneck Ödön.

Zsarnokok és sikkasztók korszaka.

Hol szomorú idők, hol boldog napok tűnnek el a feledés tengerébe. Igen, letűnnek, de mégis az ember emlékezetében marad a szomorú, fagyos év s a következő esztendőben is attól retteget az ember: Jaj Istenem, hátha ez az év is megauzza a borzasztó csapást!

Ép így változnak a kormányok is. Hol becsületes emberek kezébe kerül a hatalom, hol meg zsarnokok lépnek föl. S a kizsúrt nép, a következő kormánytól is fél, mint a fagyos időtől. Néró Rómának volt zsarnoka, míg Magyarország zsarnokai Tisza és Bánffy voltak. Kormányzásuk emlékéhez vér, könny és piszok tapadt. Lám, nagy Hunyadi nevét mily hálával s büszkén emlegeti a nemzet! Bánffy nevével azonban utálatlall fordul el. Őt is, mint Nérót, elűldözte nemzete a hatalomról. Bohóckodásban és szemfényvesztésben teljesen hasonlít Néróhoz, mert egy személyből ő is kettőt akart csinálni: kertészből erdészt, erdészből kerteszt. Néró lovát konzullá tette; Bánffy meg a vadállathoz hasonló Szalavszky-Vadnay-Almássy-féle emba-

reknek adta a főispánságot, uzsorás zsidóknak a magyar nemességet. Nérónak szüksége volt egy szolgálékü seregre, hogy éljenezze, mikor a lovát konzullá teszi, a keresztényeket az oroszánok elé dobhatja, Rómát felgyújtja. Bánffy is szüksége volt ily szolgálékü seregre s meg is teremtette, vér, köny és népjograblás árán. E zsarnok se volt jobbszívü Nérónál. Ha szeretett királyunk hatalmától nem tart, ő miatta folyhatott volna hitvallóink vére, mert ha nem iszonyadott a maga nemzete véérébe mártott zsandárszuronyoktól, még kevésbbé irtóztott volna a katolikus papok megnyuztatásától. Kész volt volna ő is megsütni őket, mint Néró, meg Rákócy György, a kassai hitvallókat. Vagy nem Bánffy alatt birságolták, börtönözték és botozták-e hitvalló pajjainkat? Néró fölgyújtotta Rómát: Bánffy meg az alkotmányt akarta elégetni, a szolgálékü sereg helyeslése mellett. Ehhez hozzá is járultak a Tisza-féle javaslat aláírása által, de itt megakadt szekerük, megakasztotta a lomtárba dobott Isten láthatlan keze. E zsarnok alatt érte el fénykorát a liberalizmus. Mintha szabadalmuk lett volna, világát élte a sok sikkasztó, a nemzet pénztét pusztítók, árva- és takarékpénztárok tolvajai, a Kriványok, a Rosenbergek, a Piccek, a borhamisító Engelek, a népjograbló Szalavszky-féle főispánok, Rada-féle tejfelesszáju szolgabírák. Ezek ugy szaporodtak, mint a bolondgomba az erdőben; vagy mint a régi lókötők a pusztában. Csakhogy ezeknek utját állta Ráday gróf. De a fának nem lehet minden gyökerét egyszerre kiirtani. Ő se bírta a zsványok apró gyökérszárait kiszedni, de azért már most nyugodtabban alhatnak a becsületes emberek. Csakhogy most meg nyugtalanítja a sok sikkasztó, hazug ámitó, csaló, palotákban lakó széltoló, Tisza-Bánffy mákvirágai, kik hamis műszavakkal kiforgatják a népet vagyonából.

Szél Kálmán igazság, jog, törvény jelszóval lépett a hatalomra. Majd meglátjuk, lesz-e bátorsága vagy akarata a Bánffy és Tisza-rendszer mákvirágait kigyomlálni? Vagy elnyomja őt is a gaz, mint a tiszta buzát?

Kecskemét, 1899. július 25.

Gubacsy Pál
földmives.

Haza értem . . .*)

Haza értem és letettem
A vándorbotot kezembül,
S veszem a lantot helyébe:
Mely sokáig félretéve
Hallgatott, most újra zendül.

*) Petőfi Sándor a halhatatlan emlékü magyar költő egy új versét közli a „Magyarország” vasárnapi száma. A verset Wiszada József kömives pallér adta át Bartók Lajosnak, a Petőfi-társaság alelnökének, Petőfi kézírásában. Wiszada évek előtt találta a kéziratot, mikor Fáy András Irányi-utcai házáat bontotta. A kézirat egy ablakfülkében volt.

Mint az irás, mint pedig a költemény alakja és tartalma tanuskodik arról, hogy csakugyan Petőfi tollán született.

Melyik a leg'elekrázóbb,
A legfájóbb hur a lanton?
Azt verem, hogy ujjaimtól
A hur, s ennek hangjaitól
Bennem a szív megszakadjon.

Messze jártam, sokat láttam . . .
Sokat? Óh nem! mindig egyet,
Azt, hogy a hon ereje fogy,
Hogy meghalni készülünk, hogy
Elfajult a magyar nemzet.

Alkotmányunk egy vásártér,
Melyen lelket adnak, vesznek,
Adnak-vesznek olesó pénzért,
Egy kis címért, egy ebédért,
Jó éjszakát ily nemzetnek.

Elmegyünk a másvilágra,
S nem a magasról esünk le,
Mint madár, melyet lelőnek
Közleléből a felhőnek,
S onnan hull a mély tengerbe.

A pornak vagyunk lakói,
Az alacsony uti pornak,
Ninesen emberméltóságunk,
Mint a féreg, csuszunk-mászunk,
Mint a férget, eltipornak.

Jaj azoknak, jaj azoknak,
Kiket magyar anyák szültek,
S kik hazájok pusztulását,
Nemzetök végvonaglását
Nem nézhetik egykedvűleg!

Petőfi Sándor.

Szűz Mária segít!

— A „Magyar Néplap” eredeti tárczája. —
Ira: Jovicza István.

- Hej, most félve más világ volt! — sóhajt Fekete Jánosné.
— Miért, édes mama? — kérdé fia, Jani.
— Kedves fiam, akkor még volt papa, aki tudott adni kenyeret. . . .
— Hát a mama nem tud kenyeret vágni?
— De biz tudnék, de nines miből.
— Pedig nagyon éhes vagyok, kedves mama.
— Feküdjél le s akkor fogok hozni.
— De elalszom. . . .
— Akkor majd fölkeltelek.
— De igazán; ne ugy, mint tegnap.

— Igazán, csak feküdj le . . .

Ez a párbeszéd folyt le egy alacsony budapesti ház kis pincelakásában, hol özv. Feete Jánosné, nagybetegegen lakott kis négy éves gyermekével, Janival.

Félévvel ezelőtt halt meg az apa. Ezután az özvegynek mosni, vasalni és takarítani kellett, hogy kenyerét megkeresse. Két hónap óta azonban ezt se teheti, mert megbetegedett. Még csak az ágyból se tud fölkelni mert lábai megdagadtak, fáznak. Legfeljebb felül, — Csúzt kapott.

Nincs egy falat se a házban. Egy ideig a jó szomszédok segítették, de egy hete már, ezek is megfeledkeztek róla. Se magának, se gyermekének nincs betevő falaja. Kis fiát lefekteti minden délben este, az elalszik, — és így nem kell ennie. Ezt teszi már harmad napja.

Ma is. És a jó gyerek szót fogad. Lefekszik azon reménnyel, hogy anyja majd fölkelti később, ha lesz kenyér.

El is alszik hamar.

Éjfél van.

Az özvegy erős fájt érez lábaiban és jajgat. A mire fölkel a fia.

— Van már kenyér? — kérdé nyöszörgön.

Az özvegy lábájdalma e kérdésre egyszerre megszűnt. De szíve még jobban fájt és sirni kezdett.

— Még nem sütött a pék, kedves fiam, csak feküdj le . . . Majd később.

A gyermek lefeküdt és újra elaludt.

Az özvegy vántosa alól elővette rózsafüzérét és imádkozni kezdett Szűz Mariához, hogy higgygyljon betegségéből.

Nem is emelte hiába epedő szavát az Isten anyjához.

Harmadnapra annyira gyógyult, hogy fölkelhetett ágyából. De még dolgozni nem mehetett.

Reggel egy szomszédasszonya kávét hozott neki és gyermekének. De délben és este ismét megfeledkeztek róluk.

Este tíz óra felé járt már az idő. — A gyerek már aludt, a régi reménnyel, — m dőa a mérges háziur belépett. Minden köszönés nélkül elkezdett kiabálni:

— Már félve adós a házbérral! Ma két hete azt mondta, hogy egy hét múlva. De még csak nem is izen semmit se. Tekerdjön ki a házból!

— Istenem, jó nagyságos ur, könyörüljön rajtam! Nemsokára dolgozom és kiegyenlítem tartozásomat.

Jani is fölkel a szjra és örvendezve kiáltozta: — Már itt a pék, jaj, de jó, — és tapsolni kezdett kis kezecskéjével.

— Menjen ki a lakásból! — ordít újra a háziur.

— Nézzen kis gyermekemre és rám, szegény betegre, könyörüljön rajtunk.

— Semmi könyörület! Aló mars! Ki innen!

Az özvegy kénytelen volt kis gyermekét ölébe venni és egyetlen imádságos könyvével és rózsafüzérével kiment a lakásból.

Egyenesen egy templomhoz sietett, hol az ajtóban letérdelt és buzgón imádkozva kérte a Szűz Máriát: segítene rajta. Nem is vette észre, hogy az imádságos könyvből kiesett egy szent-kép, mely a Szűz Máriát és a kis Jézust ábrázolta.

Észrevette azonban egy nagy ur. Fölemelve, a közeli gázlámpánál megvizsgálta. A kép vászonra van festve és az egyik sarkában e fölírás van: „Rafael.“

— Magáé ez, jó asszony? — kérdé az idegen, midőn égre meresztett szemekkel és kezekkel imádkozott.

— Igen, — felelte az özvegy meghöklénve.

— Mi az ára?

— Ára nincs. De ha megkivánta, vegye tőlem ingyen.

— Köszönöm, — felelte az idegen s egy marék bankót dobott az özvegy ölébe.

Az özvegy annyira elbámult, hogy meg sem tudta köszönni az idegen jóságát. Olyan hamar eltávozott.

Azonban megköszönte Szűz Mariának, akihez imádkozott és aki őt tulajdonképpen megsegítette.

Ime, Szűz Mária segít, csak forduljunk hozzá, imáinkkal.

HIREK.

Szentlélek kegyelme. E hó 16-án szép jelenetek voltak tanúi a tapolcai hívők. Ugyanis Kövesi Eszter és Patkó Zsófia ág. ev. vallasu férjezett nők, miután szent mise alatt a hívők nagy sokasága jelenlétében az Ur oltára előtt ájtatosan elmondták a trienti hitvallást, fölvetettek a kat. egyház kebelébe. A mai híh'deg korban jól esett látni olyanokat, kiket nem érdek, hanem meggyőződés vezetőit hozzánk.

Baross Gábor emlékezete. Augusztus 1-én volt tizedik évfordulója a zóna tarifa behozatalának. 1889 augusztus 1-én léptette életbe a nagy gondolatot Baross Gábor, akkori kereskedelmi és közlekedési miniszter. E rendszerrel az addig drága vasuti menetjegyek bámulatosan megolcsóbbodtak. Baross ezzel a forgalmat akarta emelni, amit el is ért. Bár a menetdíjakat lessállította, a bevétel mégis rendkívül megnőtt, mert azóta annyi az utasa a vasutnak, hogy nem győzi szállítani. E tizedik évfordulót a kereskedelmi minisztérium tisztikara és az államvasutak igazgatósága arra használta föl, hogy Baross Gábor szobra előtt hódoljon. Az ünneplés rövid, de kegyeletes volt. Reggeli 10 órakor a Baross-szobor előtt megjelentek az ünneplők s három koszorút tettek a szobor talpazatára. Az egyiket Hegedűs Sándor kereskedelmi miniszter nevében, a másikat a kereskedelmi minisztérium tisztviselői nevében s a harmadikat az államvasutak igazgatósága és üzletvezetősége szentelte Baross emlékének. Az ünnepséget nagy tömeg kíváncsi nézte.

Zarándoklat. Augusztus hó 17-én Nagy-Kaniszaról zarándoklat megy Nagy-Mária-Cellbe. Az utazás oda és vissza 7 napig tart. A Csáktornya környékén levő községek lakói a csáktornyai vasutállomásnál is csatlakozhatnak. Egy személy utiköltsége oda és vissza 8 frt 68 kr. Ha azonban 200 utas jelentkeznek, sokkal olcsóbban utazhatnak — Jelentkezni lehet augusztus 10-ig Futó Ferencnél Nagy-Kaniszában, Magyar utca; nemkülönben a nagy-kaniszi sz. Ferenc-rendiek zárdafőnökénél. A jelentkezők 50 kr., előleget fizetnek.

Negyedszázados találkozó. Főt. Dvorzsák János prelátus ő méltósága a pécsi szeminárium 1874. évi lakóit huszonöt éves találkozóra hívja meg Pécsre, Alajos u. 9 sz. alatti lakására. A találkozás f. é. augusztus nyolcadikán reggeli 10 órakor lesz.

Szivarral a templomban. Mária-Pócsról írják lapunknak, hogy július 29-én, midőn a bucsus keresztény hívek nagy tömegekben ájtatosságukat végezték

hires kegytemplomukban, dr. Szőke János, helybeli körorvos *égő szivarral* jelent meg a templomban, hogy megmutassa vendégeinek. E durvaság a keresztény katolikus népet annyira megbotránkozította, hogy a nevezett orvost majdnem agyonverték. Fölhívjuk a pócsi keresztény katolikusokat, hogy ez Isten iránt tiszteletlen orvost ne pártfogolják, mert ilyen ember nem méltó rá.

A nyolc órás munkaidő. Sok példát idéztünk már arra, hogy a zsarnoknak, embertelennek nevezett Oroszország fölötté áll Magyarországnak. Ezt ismét a következők is bizonyítják. Ez év jan. 1-én a jaroslavi nagy papírgyár kísérletképen behozta a 8 órás munkaidőt. Eddig naponta 12 órán át dolgoztak a munkások a gyárban. A munkások helyzetének e javítása minden kényszer, sztrájk nélkül folyt le. A munkabérek azonban a munkaidő leszállítása dacára is megmaradtak. A kísérlet fényesen bevált. A munkások pihent erővel 8 óra alatt is annyit dolgoztak, mint előbb 12 óra alatt s amellett volt idejük magukra és családjukra gondolni. A sikeren fölbuzdulva, most már több gyár is be akarja hozni a 8 órás munkaidőt. Hát a mi zsidógyárosaink mikor gondolják már meg magukat s mikor engednek a munkásnak időt arra is, hogy egy kissé kifújhassa magát? Látnod magyar nép, a 29 pontban már van erről is gondoskodás, mert abban „a munkaidő szabályozását” is követeljük, ami 8 órás munkaidőt jelent. Azért terjeszd mindenfelé a 29 pontot.

Zarándoklat Lourdesba. Msgr. Dr. Robitsek Ferenc nagymarosi plebános ur ezennel közhírré teszi, hogy az ideai zarándoklat folyó hó 21-én reggel, 7 órakor indul Budapestről a déli vasuti pályaudvarról. A zarándoklathoz jelentkezettek reggeli 7 órakor tartoznak a pályaudvaron megjelenni, hol azonnal beosztatnak és a vonaton elhelyeztetnek. A zarándokokat Marburgtól kezdve külön vonat viszi rendeltetési helyükre. Jelentkezéskor a hó 15-éig még mindig elfogad a rendező főt. plebános ur. A *Magyar Néplap* előfizetői a szerkesztőség útján is jelentkezhetnek.

A megszólalt zsák. Egy földműves házaspár a budapesti állomáson beszállt egy III. oszt. kocsiszakaszba, s ott ugyancsak meg volt akadva egy káposztás zsák elhelyezésével, melyet a férfi cipelt magával. Előbb a két lábszára közé tette, de a kalauz kétszer is figyelmeztette, hogy az nem odavaló, mert alkalmatlan másoknak, tegye tehát az ülések fölé a polcra. Az atyafi a második parancs után csakugyan fel is tette a zsákot, szörnyű nagy óvatossággal, miben aggodalmaskodó jó akarattal segédkezett neki az asszony is. Alig volt azonban fent a zsák, egyszer csak egy kétségbeesett gyerekhang kiáltása tölti meg a szakaszt: — Jaj! Most mindjárt leesek ides apám! Jaj! Jaj! Az utasok rögtön megértették a helyzetet s nagyot nevettek rajta. Mikor pedig a földműves halálra rémülve elpanaszolta, hogy kevés volt a pénze, azért dugta zsákba a fiát, összerakták neki a jegy árát. Ennek a történetnek a vége a legjobb, mert a kalauz többé nem mutatta magát, a fiu mindvégig zsákban maradt, úgy, hogy Debrecenben is az apja vállán hagyta el a kocsiszakaszt, az élelmes földműves azonban ennek dacára megtartotta magának a jegy árát és nagy hálálkodások között tünt el utitársai szemei elől.

A bolygó tolonc. A bolygó hollandi s a bolygó zsidó mesés alakjai helyett új bolygókról gondoskodik a modern közigazgatás. Legújabb teremtménye a bolygó toloncz, ki rendesen szocialista, a kit hazájába

hazakisérnek. Ha aztán otthon még veszedelmesebbé válik, akkor persze vissza kell kíséni, s mivel ez vele egymás után többször is megeshetik, lesz belőle bolygó tolonc. Így járt szegény Schwarc Miksa, kit Kolozsvárról Selmebányára toloncoltak, a hová való. Selmebányán azonban a munkások közt, kik ott sokan vannak, oly föltűnést keltett, hogy a hatóság visszatoncoltatta Kolozsvárra. Már most mit tegyen vele Kolozsvár? Küldi megint Selmebányára. Schwartz Miksa táviratozott a belügyminiszteriumba, hogy ne tologassák előre-hátra, mint valami sakkfigurát és hagyják dolgozni, de a táviratnak mindeztideig semmi fogantatja. Így aztán kilátása van rá, hogy szeretett szülővárosát nemsokára ismét viszontlátja.

A gyermeki szeretet netovábbja. Szegény emberek közt, kik nehéz munkával keresik a kenyerüket, ritkaságszámba megy máris, ha a felnőtt gyermek a megöregedett szülőjét éppen éhezni nem hagyja. Van azonban az ellenkezőre is példa, s ilyen a *Szigeti Lajos* gyulai parasztleányé, kinek neve bizonyára hosszu ideig fönmarad, mert a gyermeki szeretet tulengése olyan tettet követtetett el vele, a minék aligha akad párja százmillio ember közt. Szigeti Lajos nagyon szerette az edesanyját, ő érte élt, dolgozott, minden keresetét megosztotta vele. Az öregasszony azonban nagy beteg lett, s az orvosok kimondták rá, hogy gyógyíthatatlan. A fiu attól a perctől fogva nem ment el az anyja halálos ágyától, de aztán mikor a szegény öregasszony végvonaglása következett, nem tudta végignézni. Volt egy revolvere, megtöltötte, és ott az anyja utolsó pillanatai alatt szívenlőtte magát.

Mibe kerül egy orr? A westminsteri rendőrségnek Londonban a napokban kétszer kellett betört orrokat megbeesülni. Első esetben egy fiatal szép kerékpárosné orrát kellett megbírálni, aki Hydeparkban egy férfi biciklistával oly szerencsétlenül ütközött össze, hogy orra a támadt seb következtében meglehetősen elrutult. Miután az összeütközés a férfi gondatlansága következtében történt, a rendőrség 200 font sterling (2000 frt.) kárpótlásra ítélte őt. — A második esetben egy omnibuszkocsis emelt panaszt aki összeütközés következtében leesett a magas ülésről és összetörte az orrát. Itt a rendőrség csak a használati értékét és nem a szépség csorbulását vette tekintetbe és a kár okozóját, 17 font sterlingre ítélte. A tanulság ebből az, hogy ha már orrunkat kell törnünk, inkább legyünk szép hölgyek, mint omnibuszkocsisok.

Zsebtolvaj-csemeték. A napokban egy szurtos kis fiu állított be egyik Teréz-köruti zálogházba és egy aranylánc-karkötőt meg két aranygyűrűt akart elzalogosítani. A zálogháztulajdonosnak gyanus volt a dolog. Nem tudta összeegyeztetni a fiu szurtosságával, rongyosságával a kinált értékes tárgyakat. Rendőrt hivatott be és azzal a VI. kerületi kapitányságra kísérlette a fiut. Ott ezt vállatóra fogták s kihallgatásakor kiderült, hogy egy nagyreményű zsebtolvaj-csemetékből álló bandának jutottak nyomára. A banda tagjai *Friedmann József*, *Friedmann Miksa*, *Angelusz Mór*, *Deutsch Rezső* és *Sándor Jenő*, csupa 12—14 éves zsidógyerek, akik az iskolák bezárása óta az utcákon csavarogtak és kizárólag zsebtolvajlásból éltek. A napokban a Teréz köruton valami kis csődület támadt. A 12 éves *Friedmann József* felhasználta az alkalmat és egy ott álló uriaszony zsebéből kilopta a pénztárcát, a melyben 10 forintot és az említett ékszereket találták. Hogy igazságosan osztozkodhassanak, az ék-

akarták zálogosítani. A zálogháztulajdonos áharsége azonban vesztüket okozta és most a nagyreményű tolvaj-csemeték a főkapitányság fogházában várják büntetésüket.

Borzalmas öngyilkosság. Klosterneuburg közelében egy férfi és egy asszony a Bécsből jövő gyorsvonat elé vetette magát. A kerek alaktalan hústömeggé zúzták testüket, úgy, hogy még fölismerni se lehetett őket s így most sem tudják, hogy kicsodák.

Délvidéki pénzhamisítók. A hódmezővásárhelyi rendőrség, néhány hét óta egy hamisforintosokat gyártó bandát üldöz. A vizsgálatot a legnagyobb titokban folytatják. Szathmáry Tihamér vásárhelyi rendőrkapitány a minap Mohácson elfogta a banda két főtagját, a kik ott akarták beszerezni a préseléshez szükséges anyagokat. A prést már két héttel ezelőtt megvette és Vásárhelyre szállította, csak hogy megtudja, honnan szerzik be az ércet. Szathmáry és fogalmazója mézárásoknak adták ki magukat és így férköztek a banda tagjai közé Sztanisitsen és Nemes-Milititsen, a hová az elfogottak is valók. A elfogatásnál a hamisítók ellenállottak és revolverrel lőttek a rendőrökre.

Mérges madarak. Az idén tavasszal, mint Romából írják, több ízben megtörtént, hogy a vendéglőkben, ebéd vagy vacsora után sok vendég rosszul lett s több napig beteg volt. A baj okát sehogyszem tudták kifürkészni, míg most véletlenül kiderült. Nápoly egyik vendéglőjében ugyanis a minap ebéd után hirtelen rosszul lett egy ott ebédelő német kereskedő a feleségével és három gyermekével együtt; kevéssel azután pedig még nyolc másik vendég is panaszkodni kezdett, hogy rosszul van. Véletlenül a vendéglőben ebédelt Allamura dr. nápolyi orvos is, a ki hazakísérte a beteg családot és otthon a kereskedőnek hánytatót adott be. Három óra múlva a szülők jobban lettek, de a gyermekek napokig betegeskedtek, az egyik pedig majd belehalt hajába. Allamura dr. a dologról azonnal jelentést tett a hatóságnak, mire a Via Roma g. Toledo-n levő vendéglő összes ételeit lefoglalták. Az ételek közt volt sok kis madár, ugynevezett ucellino. Ezekben mérget találtak. Hogy a mérget hogyan jutott a madarakba, azt is kiderítette a vizsgálat. Az ucellinokat ugyanis rendszerint tömegesen fogdossák össze hálóval s más mindenféle madárfogóval. A zsákmány egy részét rendszerint pecsenyének szánják, a másik részét pedig a divatáru kereskedőknek adják el. Az utóbbi célra szánt madarakat mindjárt a helyszínén kitémlik a madarászok és hogy épségben maradjanak, méreggel készítik ki őket. Így jutott azután a mérreg rendszerint a konyhára szánt madarakba is, a melyek az idén tavasszal annyi kellemetlenséget okoztak, különösen az olaszországi utazóknak.

Családi öröm a Dunán. Néhány nap előtt nagy sürgés-forgás támadt a „Sophia” nevű gőzösön, mely Zimonyból indult Budapest felé. A matrózok ide-oda szaladgáltak, nem a kapitány, hanem egy kis kövér asszony parancsát teljesítve, aki fürdőkádat, szivacsot, vankosokat, meleg ruhákat s más efféléket sürgetett. Csakhamar kiderült a sürgés-forgás oka. Utazott a hajón egy fiatal házaspár is, Horváth Vince és felesége, s a fiatal asszonykának illok és Vukovár között kis leánya született. Mivel a szülők nagyon szegény emberek voltak, a kapitány rendelkezésükre bocsátotta saját kamráját s az első osztályú utasok között szép eredménnyel járó gyűjtést rendezett számukra. Az eseményt megörökítették a hajó

naplójában s elhatározták, hogy a habok hátán született kis leányt a gőzös nevével Zsófiának fogják keresztelni. Különös, hogy a Sophia hajón, melynek kapitánya Gottschall István, csaknem minden évben vannak családi események, holott a kapitány ur saját családi körében ilyesmivel nem igen dicsekedhetik.

Az újpesti csoda. Másról sem beszélnek most Újpesten, mint Ganyó Ferenc községi pénzbeszedő titokzatos esetéről. Ganyó urnak szép háza és fűszerboltja is van, a mit azért szükséges előrebocsátanunk, mert mint boltossal esett meg vele e kellemetlen, kísérteties történet. A minap beállított hozzá a pék s egy kosár kenyert tett le az üzletben.

— Micsoda vakarcs ez? Hogy merik ezt kenyérnek nevezni! kiáltott a péklegényre a boltos.

A haragos Ganyó fogta erre a kenyereket s kidobta az utca porába. . . . Leszállt az est, ime egyszerre süvitve repül a levegőben egy nagy ködarab, bezuzza az üzlet ablakát s a gazda lába elé vágódik. Ganyó kiszalad az utcára, de senkit sem lát a holdvilágos házsorok között. Káromkodva tért vissza a boltba, de alig hogy átlépte a küszöböt, megint süvit a kő és a háztető cserepeit zuzza össze. Azóta már több nap mult el, de az ostrom nem szűnt meg s Ganyó uram háza siralmas állapotban van. A csoda hirtelen elterjedt a községben s az emberek Isten ujját látják a dologban, aki leküldte bosszuálló angyalát a földre, hogy kövel dobálja azt az embert, aki kenyeret hajigált az utcára. A pénzbeszedő jelentést tett a dologról a rendőrségen is, a mely azonban nem hisz a kísértetben, hanem keresi közápor előidézőit. Ganyó azt hiszi, hogy feleségének rokonai közt kell keresni az ostromlókat, a kik boszút akarnak állani, a miért elhagyta az asszonyt.

Adományok. Lapunkhoz újabban a következő önkéntes adományok folytak be. *Szent Antal kenyérére*, a szegények perselyébe: Gomba Imre Zenta 2 frt, Sárossy János tanító Véke 3 frt, Léway Mihály Kecskemét 50 kr.

Kimutatás. A Nyulason, Mosonmegyében tervezett Szent-Sziv templomának építési alapja volt 1898. év végén 7867 frt 54 kr. Ehhez járult f. évi július 6-ig 380 frt 91 kr., összeg: 8248 frt 45 kr., kiadás 1486 frt 14 kr. Ehhez újabban a következő kegyes adományok járultak: 1. Eszterházáról, Sopronmegyéből Trautner János 2 frt. 2. Szent-Lőrinczről, Baranyamegyéből Jelencsics Jánosné 2 frt. 3. Mohácsról ft. Letics Peregryn zárdafőnök 1 frt. 4. Kurdról, Tolnamegyéből ft. Kelemen László plebános 50 kr. 5. Szakályról, Tolnamegyéből ft. Kovács Antal plebános 50 kr. 6. Tóth János Kaplony 50 kr. 7. Nyuláról perselypénz 76 kr. Tehát az építési alap jelenleg 6769 frt 57 kr. Ugyane jámbor célra ft. Plank Kamill német-bolyi plebános négy, Komáromy Tódor hirdi plebános öt, Szuly József berkesdi esperes öt, Rathmann Boldizsár magyarszéki plebános három, Erdélyi János lakócsai esperes két, Scharfenberger János püspöklaki plebános három, Szandtner Antal duna-ezekcsői esperes öt, Rajcsy János szalatnaki plebános három, Biró Imre abaligeti plebános két, Füssy Irén magyarszéki plebános öt, Ujváry Géza baranyabikali plebános három, Wagner Adolf szent-iváni plebános két, Prantner Ferenc himesházai plebános három, Hangyály Mihály pinczehelyi esperes öt és Pintér Károly ozorai plebános öt szent misét sziveskedtek elvállalni. Isten áldja meg kegyes jótévedőinket! Az alapkötetét f. é. augusztus 3-án léssen. *Házay Lajos* plebános.

A lizstharomat ellen. A szőlősgazdák sok réme között a lizstharomat is helyet foglal. A lizstharomat

ellen kénport szoktak a gazdák használni, de most lapunk egyik olvasója egészen más szert ajánl. Erre vonatkozólag a következőket írja: Van nekem a szigetvári *Turbéki* szőlőhegyben ezer kilencszáz négyszögöl szőlőm, melyet a lisztharmat oly nagy mértékben meglepett, hogy alig volt ott fűrt, melyet tökéletesen be nem fogott volna. Az egész hegyünk ily veszélyben van. Én az Istent kértem, távoztatná el a veszélyt tőlünk. És mi történt? Álomban azt a tanácsot vettem, hogy mossam meg szőlőm fűrtjeit tiszta kútvízzel és meg fog tisztulni. A másik éjszakán ismét ezt álmodtam. Felsőbb hatalom utmutatását láttam ez álomban. Jézus szent nevében hozzá is kezdtem a mosáshoz, mely július 10-től 15-ig tartott. A hozzávaló készülék nem más, mint egy kis kefe, aminőt a cipőtisztításhoz bekenő kefének használunk. E kefe segítségével tiszta kút hideg vízzel a fűrtöket a balkez tenyerébe fektetve megmostam. Oh Istenem, gondoltam, mi fog itt történni a fűrtökkel! Bizony el fog száradni valamennyi! De ellenkezőleg történt. Négy nap leforgása alatt az én fűrtjeim mind új életet vettek magukra és oly egészségesek, hogy még a nyoma se látható a penésznek. Most naponta jönnek látogatni a szőlőmet s bámulva mondják: micsoda ez, hogy ily tiszta, tömött fűrtök vannak itt. Most már többen csinálják, de már elkéstek, mert a penész elrágta a szemeket. Tehát ajánlom, hogy mihelyt észreveszik a veszélyt, rögtön ezen olcsó orvossággal gyógyítsák szőlőjüket, mert ez többet használ, mint bármennyi kénpor.

Káczer Ferenc.

HITBUZGALMI ROVAT.

Augusztus 6 – 12.

Augusztus 6.

1. Urunk színeváltozása. Az Ur Jézus nyilvános földi működésének harmadik esztendejében három legkedvesebb apostolával: Péterrel, Jakabbal és Jánossal együtt Tábor hegyére ment és ott színében elváltozott. Arca fénylett, mint a nap, ruhája pedig fehér lett, mint a hó. Megjelent Mózes és Illés, beszéltek az Ur Jézussal. Sz. Péter felkiáltott: „Uram, jó nekünk itt lennünk; ha akarod, csináljunk itt három hajlékot, neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet.“ Fényes felhő árnyékolá be őket ekkor, a mennyekből pedig ez a szó hallatszott: „Ez az én szerelmes Fiam, kiből nekem jó kedvem telik, őt hallgassátok!“ Az apostolok orcájukra borultak és megfélemltek. Hozzájuk ment az Ur Jézus. Az apostolok föltekintettek. Ekkor már csak az Ur Jézust látták egyedül. Ennek az eseménynek emlékét üljük ma. Ez emléknep Rómában már az 5-ik században is megtartott.

2. II. sz. Sziksztus pápa, vértanu. 258-ban, Valérián császár uralkodása alatt választott meg pápává s ugyanazon évben vértanuságot is szenvedett az Ur Jézusért.

3. Sz. Hormizdász pápa. 514–523-ig kormányozta az egyházat.

Augusztus 7.

1. Sz. Kajetán rendalapító. A XV. század vége felé, Vicenza városban született. Anyja a bold. Szüz-

nek ajánlotta. Kajetán kiskorától fogva szentül élt. A jogi tudományokból tudorrá lett. Papi pályára lépett. Fölszenteltetése után Rómába ment, ahol II. Gyula pápa apostoli protonotáriussá tette. Kajetán e magas méltóságról nemsokára lemondott. Visszatért Vicenzába és sz. Jeromosról nevezett testvérület tagjai közé vétette föl magát. A betegeket ápolta. Gyóntatótyja tanácsára Velencébe, onnan Rómába ment és itt a theatinok rendjét alapította, akik a népet oktatták, a betegeket ápolták, az Oltáriszentség imádatát terjesztették. A Rómába betört német katonák a theatinok házáat kirabolták, Kajetánt társaival együtt börtönbe vetették. Kajetán a börtönből kiszabadulva, Velencébe távozott. A dögvész áldozatait gondozta. Vercnában a fellázadt népet lecsendesítette. Nápolyban rendházat épített. Szigorú, vezeklő életét 1547 augusztus 7-én fejezte be. 1629-ben a boldogok, 1671-ben a szentek sorába iktattattott. Nápolyba, sz. Pál templomában nyugszik.

2. Sz. Donát Szülei keresztény vértanu. Ő Arezzo városban püspök volt és a híthagyott Julián császár idejében Quadratián helytartó által lefejeztetett.

3. Sz. Albert kármelita rendfőnök Messzinában, Szicília szigetén.

Augusztus 8.

1. Sz. Cirjék, Smaragd és Largusz vértanu. Dioklecián császár idejében, Rómában éltek. A Trázon előkelő, gazdag keresztény által, a Dioklecián fürdői építésénél keményen dolgozó keresztények számára küldött alamizsnát a keresztények között kiosztották. Marcellin pápa Cirjéket szerpappá szentelte, hogy a színlődő keresztényeket a lelki ügyekben is gyámolthassa. A pogány felügyelők mindhármukat elfogták és munkára kényszerítették. Maximian azután börtönbe záratta őket. A börtönben néhány vak az ő közbenjárására visszanyerte szeme világát. Dioklecián ennek hírére az ördögtől megszallt leányának, Artemiának meggyógyítását kívánta tőlük. Kivánságát teljesítették, mire Dioklecián szabadon bocsátá őket, Artemia pedig keresztényné lett. Cirjék, Smaragd és Largusz a perza király leányát is megszabadították az ördögtől. Maximian császár, Dioklecián társa, látván a sok csodát, miket műveltek, ismét elfogatta őket és több kínzás után lefejeztette 303-ban.

2. Sz. Emilián püspök, vértanu, Cizikumban.

3. Sz. Miron püspök, Kréta szigetén.

4. Sz. Szevér áldozópap, Viennében.

5. Sz. Ratárd áldozópap, Bajorországban.

Augusztus 9.

1. Sz. Román katona, vértanu. Pogány szülőktől eredt. Valérián császár testőrségéhez tartozott. Ő is pogány volt, de midőn látta, hogy sz. Lőrinc szerpap mily nyugodtan, sőt örömmel tűri a borzasztó kínokat, becsülni kezdte sz. Lőrinc hitét, vallását. Keresztényné lett. Sz. Lőrinc keresztelte meg a börtönben, mikor oda kintpadról visszavitték. Valérián ezután Románt is a kintpadra vonta, megostoroztatta, végül lefejeztette 258. augusztus 9-én. Tiber partján temettetett el. Lucában nyugszik.

2. Sz. Firmusz és Rusztikus vértanu, Veronában.

3. Sz. Julián és Marcián vértanu, Konstantinápolyban.

Augusztus 10.

1. Sz. Lőrinc szerpap, vértanu. Spanyolországból eredt. Ifju korában Rómába került. Sixtus pápa 257-

ben szerpappá szentelte és a 7 római szerep pap fejévé tette. Sixtus pápa vértanu halála után az egyház vagyonát, a szent edényeket is, a szegények között kiosztotta, hogy azok a pogányok kezei közé ne kerüljenek. A római helytartó Sixtus kivégeztetése után Lőrincetől az egyház kincseit követelte. Lőrinc azok összegyűjtésére 3 napot kért. Három nap múlva 1500 szegényt mutatott be a kormányzónak, mint az egyház kincseit, mint akiknek táplálására és ruházatára az egyházi vagyon fordított. A helytartó reményében csalódva, Lőrincet 258-ban megostoroztatta, azután vasrostélyon süttette, míg meg nem halt. Tiszteletére Nagy Konstantin templomot emelt Rómában, amelynek főoltára alatt nyugszik.

2. Sz. Filoména szűz, vértanu. Görög hercegi szülők gyermeke. Dioklecián római császár háborúval fenyegette szüleit. Ezek Diokleciánhoz, őt megkérlelendők, személyesen mentek. Velük volt a 13 éves Filoména is. Dioklecián hajlandónak mondta magát a békére, ha Filoména nejévé lesz. Filoména azonban keresztény volt és már előbb Jézust választá jegyesül. Dioklecián kívánságának azért szülei ösztönzése mellett is ellenmondott. Dioklecián megharagudott, Filoménát megostoroztatta, a Tiber folyóba dobatta; mivel pedig a víz élve a partra kivetette, nyilaztatta, végre lefejeztette. Sz. Priscilláról nevezett siralagban nyugodott 1802 ig, amikor sirja fölfedeztetett. 1805-ben pedig nagy ünnepélyvel a Nápoly mellett levő Mugnans városba vitetett. Tisztelete különösen Olasz- és Franciaországban van elterjedve.

3. Sz. Blank és Blán püspökök, Skótszországban.

Augusztus 11.

1. Sz. Tiborc vértanu. Róma város másodhelytartójának, Kromácnak fia. Példás életet élt. Alszerpappá szenteltetett. Az üldözött keresztényeket vigasztalta, börtöneikben meglátogatta, bátorította. Torkvátusz könnyelmű életű keresztény, boszúból, mivel Tiborc őt többször megintette, Fábrián helytartó előtt, mint keresztényt bevádolta. Fábrián Tiborcot lefejeztette 286-ban, Dioklecián császár idejében.

2. Sz. Zsuzsánna szűz, vértanu. Dioklecián császár rokona. Dioklecián Maximián társesászárhoz nőül akarta őt adni. Zsuzsánna keresztény volt s a házasságra nem volt rábirható. Dioklecián azért Zsuzsannát lefejeztette 295-ben.

3. Sz. Rufin püspök, vértanu. Maximián császár uralkodása alatt vértanuságot szenvedett.

Augusztus 12.

1. Sz. Klára szűz, rendalapítónő. Gazdag, előkelő szülöktől eredt, Assisiben. A világról lemondani s magányba vonulni vágyott. Assisi sz. Ferenc őt 18 éves korában szerzetébe fölvette s a sz. Benedek-rendi apácák kolostorába küldte. Klárát szülei erővel vissza akarták vinni a világba. Klára a templomba, az oltárhoz menekült. Erre szülei belenyugdottak Klára elhagyására. Klára azután a sz. Dömjén temploma mellett levő kolostorban élt, a hozzácsatlakozott társnőkkel, a sz. Ferenc által előírt szabályok szerint. Sz. Ferenc a nőkolostor főnöknőjévé sz. Klárát tette s ezzel megalapítá a „sz. Klaráról nevezett Klarisszák rendjét“. Sz. Klára kolostorába lépett huga, a 14 éves Ágnes és legkisebb nővére, Beatrix, sőt utóbb az özvegygátló lett édesanyja is. Sz. Klára különös hódolattal viseltetett az Oltáriszentség iránt. Midőn a szaracénok, mint II. Frigyes német császár szövetségesei, Olaszországba törtek és éjjel sz. Klára kolostorát is meg-

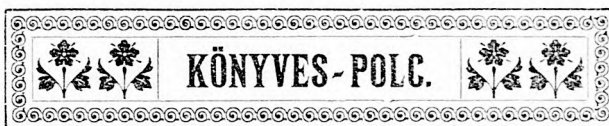
támadták. Klára az Oltáriszentséget a kolostor kapujához vitte, ott letette, leorult előtte és az Oltáriszentségben jelenlevő Ur Jézus védelméért könyörgött. A támadók erre zavarodottan visszavonultak. Klára sokat, 28 éven át folyton betegeskedett, de kínjait vidáman tűrte. Meghalt 1253-ban, 60 éves korában. Két év múlva IV. Sándor pápa a szentek közé iktatta. Sz. Klárát kezében az Oltáriszentség-tartóval ábrázolják.

2. Sz. Hilária, sz. Afra vértanu-szűznek anyja, sz. Digna, sz. Eutrópia és sz. Eunnómia, sz. Hiláriának szolgálói. Midőn sz. Afra sirján imádkoztak, a kormányzó őket is elfogatta és máglyán elégettette Ágostában.

3. Sz. Makár és Julián vértanuk, Szíriában.

4. Sz. Anicét és Fotin vértanuk, Nikomédiában.

5. Sz. Herkulán püspök, Bresciában.

Szövetkezzünk, vagy segíts magadon, az Isten is megsegít! Ez a címe a „Magyar Földmivelő“ kiadásában megjelenő Népkönyvtár II. teljesen önálló füzetének, mely a hitelszövetkezeteket kívánja a néppel megismertetni és megkedveltetni. A füzetke a nép nyelvén, annak gondolkozása szerint van megírva, úgy hogy szinte észrevétlenül látja be a nép a szövetkezés hasznát és fontosságát. 68 oldalra terjed s ára 10 kr. A vezető férfiak s a sajtó a legnagyobb elismeréssel szólottak róla és a szövetkezés ügyének a néppel való megkedveltetés dolgában a legszebb reményeket fűzték hozzá. Említett füzetet mi is öszintén ajánljuk a „Magyar Földmivelő“ című heti néplap kiadóhivatala ezzel ismét fényes tarujelét adja annak, hogy a nép igazi, őszintén barátja. Különbö a nép is felismerte benne hűséges szószólóját, s tömegesen sorakozott zászlaja alá. Előfizetési ára egész évre 2 frt; Szatmárra küldendő a kiadóhivatalnak, hol mutatványszámokat is lehet kapni.

Jézus Krisztus isteni Megváltónk élete.

A négy evangéliumból időrendben összeállította és magyarázó jegyzetekkel ellátta dr. Balits Antal székesegyházi kanonok. Ára csak 1 frt. Ki ne érdekelne az Ur Jézus Krisztusnak élettörténete amelyet mindenki ismer ugyan, de rendszeresen és időrendben nagyon kevesen ismernek. Sőt népies könyv még nem is volt eddig a magyar irodalomban, mely édes Jézusunk életét ekkép tárgyalta volna. Balits ur tehát, a rendszert tekintve, uttörő munkát végzett. S derekasan végezte, mert könyve könnyed, egyszerű, világos. Teménytelen jegyzetei pedig a nehezebb helyeket megvilágítja. Ajánljuk is a legmelegebben olvasóink szíves figyelmébe. Reméljük, hogy ezt a nagyon hasznos könyvet, ami Jézusunk hiteles élettörténetét minden előfizetők megveszi. Kapható a Magyar Néplap szerkesztőségében. Budapest, Práter utca 44. sz. Aki 1 forintot beküld, annak azonnal küldjük a könyvet.

LEVELEZÉS.

Surd. Valahányszor a Magyar Néplapot a kezembe veszem, mindig úgy tekintem, mintha az evangéliumos könyvet venném kézbe, mert míg az evangéliumos könyv lelki boldogulhatást ad, addig a Magyar Néplap a testi, illetve földi boldogulásunk útját jelöli meg. — A Magyar Néplap hasábjain mindig erős betűkkel nyomva van: **Keresztények, csak keresztényeknek vásároljatok!** S nem is hiába van oda nyomva, mert üdvös fogantatja is megvan, mint az alábbi sorokból kitetszik.

Surd községbe a Magyar Néplap csak 7 példányban jár, de e hét példány elég volt arra, hogy Surd község derék polgárait a közönyösség álmából fölrázza. Föl is rázta! Surd község nevét kalaplevéve kell kimondani, mert míg ezelőtt két évvel a harangtolvaj-zsidót falai között megtúrta, addig az azóta betolakodott másik zsidót elverte. Csakhogy nem bortal, se korbáccsal, sőt még kézzel se, hanem azáltal, hogy a községünkben meglévő három keresztény szatócsot pártolta, vásárlásaival támogatta; a zsidót pedig — ki ámbár házról-házra járt silány portékáit unszolgatni — mellőzte, elkerülte. Hiába tette ki a zsidó a címtáblát boltajtaja fölé s hiába iratta rá nagy betűkkel: *Stern Adolf vegyeskereskedése* — a surdi nép nézvéen, nem látta meg; csábító szavait hallván, nem értette meg. S mi történt? se több, se kevesebb, mint az, hogy a zsidó egy negyed esztendőig se maradt Surdon, mert nem vásároltunk nála. Kaszálni, kapálni pedig nem tudott-e vagy nem akart? azt nem tudjuk, de azt igenis tudjuk, hogy Surdról elszökött! Eddig az egyik!

De van ám még egy másik hőstette is Surdnak. Az meg így áll: Ezelőtt néhány évvel a surdi kocsmából kinyomta a keresztény Pránger Károlyt egy Krausz Fülöp Sándor nevű zsidó, ki azonban zsidó létere is *igen becsületes s jóra való* ember volt. *Kár érte* hogy zsidó. S mégis, Surd község népe boszut, még pedig nemes boszut állott érte, nem ugyan Krausz Sándor uron, hanem egy másik nyomorék zsidón, Politzer Mihályon, olyformán, hogy miután Pránger szatócsüzletét nyitott, a vevőközönség mind nála vásárolt, Politzer pedig magára hagyta. Látván a zsidó, hogy elérkezett a netovább s beütött a krach, szedte-vette sátorfáját s elment Nagy-Atádra, hogy ott próbáljon szerencsét.

Igy kell elbánni a zsidókkal, mint mi surdiak. Se ütni, se verni nem kell őket, csak nem kell tőlük vásárolni s akkor fogadni merek, hogy tíz év alatt minden zsidó Palesztinába megy, ha addig Fáraó szelleme onnét is ki nem űzi őket!

De nini, majd elfelejtem, hogy még maradt egy egész zsidónk, magnak. Csakhogy ő szegény, nem tesz kárt, mert mióta a haranglopás vádja alá került, azóta elvesztette nálunk azelőtt is kevés hitelét. Ezt csak megtartjuk, ugyanis csak olyan mint a kocsiiban az ötödik kerék. Van, vagy nincs! Holta után pedig tiszteletből a bőrét kitömetjük a muzeum számára diszpeldánynak. Van még egy község közelünkben, ahol soha se volt s nem is lesz zsidó. De boldogulnak is ám. Nem volt ott még soha adóvégrehajtó, se birtokárverezés. Lakói összetartanak emberül. E derék község neve: Porogy-Szent-Pál.

Kovács József Scheidenschmidt József
molnár. szatócs és kádármester.

Megjegyzés. Surd példáját kellene minden községnek követni. De fájdalom, sok helyen csak jajgatnak, zsidják a zsidót s aztán mégis nála vásárolnak. Szidas helyett jobb volna a boltját elkerülni. Hogy a zsidó erős, hatalmas, annak a *nép* az oka. A nép tartja a zsidóban a szuszt. Ha a nép a zsidóboltokat elkerülné, akkor a zsidók jómódja csakhamar megszakadna. Mert a zsidó nem a zsidótól él meg, csak a kereszténytől. Ha tehát a keresztények a zsidó

kat elkerülnék, a zsidók kitakarodnának az országból is. Lám, Politzer zsidó Surdon nem boldogulván, elment Nagy-Atádra. Ha Nagy-Atádon is úgy tennének vele mint Surdon tettek, onnét is meg kellene szöknie. S így utóbb kiszöknék az országból is. De a zsidó erősödik, gazdagodik. Igen ám, mert a keresztény nép olyan ostoba és közönyös, hogy ha van is a falujában keresztény bolt, akkor is inkább megy a zsidóhoz. Még azok is, akik nagy keresztényeknek és néppártiaknak tartják magukat, a keresztény boltot mellőzik és a zsidóhoz járnak. Így soha se fogunk győzni. Csak úgy győzhetünk, ha a surdiakat követjük.

Szerk.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

S. F. (Pázmánd.) Hirsch báróné már meghalt. Az egy milliós hagyaték mese. — **F. F.** (Nagy-Kanizsa.) Trefort-utca 3. sz. Csak küldje föl neki. — **H. J.** (Tengőd.) Nem írja meg világosan, hogy miről van szó. Csak célozgat. Így nem tudunk felelni. Első levele nem jött meg. — **F. V.** (Veszprém.) Steinbrenner katolikus. — **K. L.** (Kaposvár.) Négy osztályból erdészeti pályára, illetve erdészeti akadémiaira nem mehet. Ehhez 8 osztály kell. Erdőöri szakiskolára mehet az első gimnázium, vagy más hasonló iskolából is. Ilyen van Görgény-Szent-Imrén, Királyhalmán, Liptó-Ujváron és Vadászerdőn. Ezen iskolák 2 éves tanfolyamból állanak. Fölvételnek 17—35 éves erős, egészséges testalkatu egyének, ha legalább az elemi iskolát végezték. — **Csicsó 748.** 1. Forduljon az V. hadtestparancsnoksághoz. 2. Tekintetes címet használjon. 3. Kedvével, hajlamával indokolhatja meg. 4. Bélyeg kell. — **E. J.** (Jágonak.) Nem miniszteri, hanem megyei rendelet. — **V. J.** (Budapest.) Skapularét kaphat a kármelita atyáknál, az Angyalföldön. — **K. I.** (Csurgó.) A *gazda barátja* című könyv Magyar-Pécskán kapható a szerzőnél.

Budapesti piac.

Gabona. *Buza*, hánsági 9:30—9:75. Tiszavidéki 9:30—9:70. — *Pestvidéki* 9:15—9:65. — *Fejérmegyei* 9:15—9:60. — *Bácskai* 9:25—9:45
Rozs 6:90—7:15
Árpa takarmány 5:90—6:30 — *Égetni való* 5:70—5:90
— *Sörfőzdei* 6:50—7:—
Zab 5:85—6:—
Kukoricza, ó hánsági 4:50—4:60, másnemű 5:—5:25.
Mind 100 kilogrammonkint.

Liszt.

0	1	2	3	4	5	6	7
14:80	14:20	13:60	12:80	12:30	11:90	11:40	10:—
	7½	8		finom		goromba	
	7:90	6:—		Korpa	4:30	4:20	

Sertésvásár. Magyar öreg nehéz 40—41½ Öreg közép 42—42½ Fialat nehéz 43½—44 kr. Fialat közép 44½—45 kr. Fialat könnyű 44—45 kr. — Szerbiai nehéz 44½—45 kr. Közép 44—44½ kr. Könnyű 44—45 kr.
Borjuvásár. Szopós borju 27—36 frt 100 kilogramm.
Baromfi és tojás. Csirke darabja 40 kr. Tyúk 80 kr. Hizott kacska 1:20 frt. Hizott lud 2:50 kr. — Tojás nagyobb 43 darab 1 frt. Kisebb 9 darab 20 kr.

A szerkesztésért felelős: **Lepsényi Miklós.**

Zarándoklat Loretóba

a szent Hához és a fájdalmas Szűz esodatevő képéhez
KAMPOKAVALLÓBA.

Budapestről indulás: augusztus 15-én este 8 1/2 órakor
Flume—Ankonán át.

A zarándoklat időtartama 9 nap.

Költségek, miket aug. 1-ig esetleg részletekben is
Varga Mihály plebános, a Reménységünk szerkesztőjéhez
Csongrád-Csanyra kell beküldeni: (Budapesttől Loretóig
és vissza.

I. oszt. a hajón ágygyal és II. oszt. a vasutakon 27 ftt — kr.
II. „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ 24 ftt 50 kr.
III. „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ 15 ftt 50 kr.
A kegyelem-helyeken olcsó elszállásolás és ételmezés.

Zarándoklat

Loretóba, Kampokavallóba és Lourdesba

Budapestről indulás és közös zarándoklat Loretóba és
Kampokavallóba augusztus 15-én este 8 1/2 órakor

Flume—Ankonán át.

Kampokavallóból indulás augusztus 22-én.

Bologna irányában Vogheza—Tortona—Génua (itt egye-
sülés főt. dr. Robitsek Ferencz ur lourdesi zarándokaival.
Ezen nagyobb zarándoklat időtartama 21 nap.

Ara teljes ellátással:

A vasuton II. osztály (hajón I-ső osztály) 180 forint.

„ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ 105 forint.

Költség szintén Varga Mihály pleb noshoz, a
„Reménységünk” szerkesztőjéhez Csongrád-
Csanyra küldendők.

Nagy zarándoklat

1. Mária-Táferi, 2. Sz. Három-
sag-hegy,

3. Nagy-Mária-Cell,

4. Sz. József- és 5. Sz. Anna-
hegyére

f. évi augusztus hó 21-én
(Sz István napján.)

a bpesti II. k. Sz.-Anna plebániából
Bomba-tér 10. sz.

Árak: I. osztály 11 ftt 80 kr., II.
osztály 9 ftt 40 kr., III. osztály 7 ftt
80 kr. — nem gyalogosok vasut és koc-
sira 6 fttal többet fizetnek. — Szál-
lásról gondoskodva leszen, de ezt min-
denki maga fizeti külön. Tisztviselők és
tanítók fizetnek II. osztályt és I-ön utaz-
hatnak. Résztvehetnek vidékiek is —
magyarok, németek és tótok. Jegyeket
kapni a fenti plebánia hivatalban, hol
azokat postautalvánnyal is ki lehet
váltani, legkésőbb augusztus hó 10-ig.
Az utba eső hajóállomásokról a hajó
kiköt, ha előre jelentkeztek zarándokok.

Kávé.

4 1/2 kgr. Ceylon tejf. faj . . . 7.85
4 1/2 „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ 7.45
4 1/2 „ „ arab mocca . . . 8.10
4 1/2 „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ 6.30
4 1/2 „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ 6.25
4 1/2 „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ 6.25
4 1/2 „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ 6.30
4 1/2 „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ 5.40
4 1/2 „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ 4.95
Székfűdés bárhova bérmentve
utánvételt, vagy a pénz előleges
beküldése mellett. A postacsomag
vegyes-fajokból is összeállítható.

Németh Viktor,

Budapest,

VIII., József-körút 44 D

Nálam kaphatók.

Szent Antal olvasók 20
kr. darabja. Szent Antal ké-
pek 18 kr és 15 kr. darabja
Zsebben használható Szent
Antal szobrok 8 kr. darabja.
Rómából való Szent Veron-
ika kendő vászon 40 kr
darabja. Szent Péterlánc
30 kr. drabja, megren-
delhető.

Zradula Etelka.

Vác,

Fő-ut 20. szám.

Toronyórák

béren vezetés a legelőnyösebb
eszközül

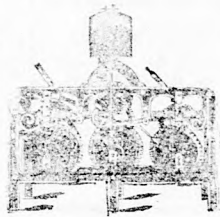
Mayer Károly utóda

MÜLLER JÁNOS

1. magyar órágyára gőzerőre be-
rendezéssel

VII., Kaziney-utca 3.

Képes árjegyzékek, költségjegyzékek
bérmentve.

Bámulatatos olcsó!

GOLDIN ÓRA 8 FRT.

Nickel remontoir erős zsebéra másodpercmutató-
val csak 2 ftt 60 kr. Nickel remontoir zsebéra,
románi számlappal, minden 32 órában felhuzandó
2 ftt 50 kr. duplaféddel 5 ftt. Uj ezüst rem.
zsebéra 4 ftt 20 kr. duplaféddel 5 ftt 50 kr.
Tula rem. zsebéra 5 ftt. duplaféddel 7 ftt 50 kr.
Valódi ezüst rem. zsebéra 6 ftt. duplaféddel 8
Ebrész órák 2 ftt. A nálam vásárolt nikkell- és
ezüstórák jóságáért, valódságáért 10 évi írásbeli
jótállást nyújtok. Javítások 2 évi jótállással.
Képes árjegyzéket 6 r á k r ó l, továbbá külön árjegyzéket a j t e k-
p i p á k r ó l ingyen és bérmentve küldök.

KUN H. műórás BUDAPEST,
VIII., Klauzál-u. 32 a.

Ha nincs még „Sz.-Antal” kaszája

az aratásra, iparkodjon azt mielőbb az alábbi czimnél beszerezni,
mivel a nép kaszája czimet már országsszerte joggal viselő s ez
eddig létezőket felülmuló

„Szent Antal” kasza

oly nagy kedveltségnek örvend, hogy az már minden községben található, s ezt erős nyak,
s igen vékony pengéje teszi kedvelté, valamint az a körülmény, hogy könnyű, de még,
ami a fő, már kézhez van igazítva, amenyiben kipróbálva és kikalapálva lesz a gazda-
közönségnek átadva.

A „Sz.-Antal” kaszával csupán egyszeri kalapálással több napon át lehet dolgozni és egyetlen
kaszakő fenéssel 120—150 lépésnyire lehet akár a legkeményebb és legsűrűbb hegyi fűben is használni.
Minden darabért jótállást vállalok és a meg nem felelőt kicserélem.

A Sz.-Antal kasza árai:

70	75	80	85	90	95	100 cm. hosszú
1 ftt	1 05 kr	1 10 kr	1 15 kr	1 20 kr	1 25 kr	1 20 kr.

Amerikai kaszakő a legmegfelelőbb. Ára 25 kr., 10 drb 2 ftt. — Ezüst acél kalapáló készülék üllő és kalapács
párban ára 55 kr. — Szent Antal acél sarlók darabonként 35 kr., 10 drb 3 ftt.
5 drb kasza rendelésnél a postaköltséget a kaszágyár fizeti, 10 drb rendelésnél egy darab ingyen. Megrendelhető:

SOHR JÓZSEF urnál, **Somogy-Szill.**

A Szent Antal kasza csak akkor valódi, ha a fokán ismert védjegyem és a tábláján nagy olvasható betűkkel ezen föl-
rás ven: „Sohr Szent Antal acél kaszája.”

Megrendelések a pénz előleges beküldése, vagy utánvét mellett postafordultával azonnal
eszközöltetnek.

MATTONI'S GIESSHÜBLER

relneter
alkalikusok
SAUFBRUNN

Amerikai zseborák. | Amerikai zseborák.

Amerikai zseborák

gyönyörű ezüstös fénnel. Ezen órák jobbak és pontosabbak a legdrágább aranyóráknál, javítás soha elő nem fordul.

Minden darabért jótállás adatik.

Ára darabonként 2 frt 50 kr.

Ezüstös szép lánc hozzá 50 kr.

Nickel órák 4 frt.

Főraktár:

TAUSIG J. Budapest
VII., Csömöri-ut 23/a.

Amerikai zseborák.

Amerikai zseborák.

Amerikai zseborák.

Kitűnő anyag, olcsó bevásárlási forrás!

Gépolajok. 100 kg.	Fedőlemezpép 1.10, 1.40 1.80 1 drb 10 m. hosszú.
ásvány gépolaj 17 — frt	
la orosz „ 26 — „	
la olivin „ 36 — „	
egő olaj 40 — „	
sűtött gépkénőcs 32 — „	
Kocsi-kénőcs.	Vegyes crikkék 160 kg.
fekete 6 —	Gyps stuccavur 2.25 frt
sárga 7 —	„ alab. 3.25 „
kék 8 —	roman cement 1.50 „
„ vizen uszó 9 —	portland „ 3.20 „
küriai kiv. fia. 10 —	zöldgalicz 5 — „
Szerszám-kénőcs	keserű só 6 — „
kiv. finom 40 —	
közönséges 24 —	Olajfestékek minden szinben 32 —
halz-sir 24 —	Szobapadlóakk
Kátrány-termékek.	1 klg. dobozb. 80 —
Carbolineum (fátelítő szer) 11 —	expres copallack 75 —
kőszéntátrány 5 —	lenolaj kenze 36 —
	envv 38 —
	Schellack 1.10

Minden fajta száraz festék legolcsóbban.

Uradalmak, fogyasztási szövetkezetek árengedményt nyerne
Wertheim és Blayer cégnél

Budapest, VIII. ker., Saross-utca 82. sz. n. — Telefon 63—84.

VALÓDI

Lourdesi-víz

a csodaforrásból, eredeti egyliteres palackokban, osomagolással s bérmentesen
2 frt 10 kr.

Az „Élő-rozsafüzérek“ részére Szent-
tíkok sorsolási ivk. felvételi könyvecskék és
aapszabályok. — Gyönyörű kivitelű „Lourdesi-
szobrok“ barlanggal és Bernad ttevel: páduai
Szent-Antal szobrok és képek 50 krajzartól
fejenb; továbbá más szent szobrok és képek va-
lamint valódi Jeruzsálemi és egyéb társulati
olvasók; ugyszinte minden létező imakönyv
megrendelhető vagy a pénz előleges beküldé-
e ellen kapható: lapunk kiadóhivatalában,

Budapest, VIII. ker. Práter-utca 44.

Dr Wosinsky Balfi

(Wolfs. M.) Sopronm.
gyógyfürdője.

Télen és nyáron nyitva. Enyhe égalj kiterjedett erdővel, borított, hegyek
által szelektől védett, gyönyörű idek. Kitűnő vastartalmu savanyúvíz,
kénes és vasas ásványfürdők, vasis lapfürdők, villamos kénfürdők
(Dr Gärtner módszere szerint) villamos fényfürdők, hidegvíz-gyógyintézet.
— Minden a legnagyobb kéayelemmel ellátva.

Reumás bajok, köszvény, verszegenyiség, női bajok, elhízottság stb. ellen
Fürdő-gyógytár, vasuti és postaállomás helyben. A
sz. déli vasut Kópháza — Balf állomásától 2 1/2 kilométerre.
** Bővebb felvilágosítással szolgál a fürdőigazgatóság. **

RÉTAY és BENEDEK

miseruhák, egyházi szerek, zászlók és egyleti lobogók gyára

oltár és szószék-építész, templom-
diszitő és aranyozó vállalat

Budapest IV. kerület, Lipót-utca 21. sz.

A nagymélt. és főtisztelendő Császka György kalocsai érsek, a budapesti és a kézdívásárhelyi
oltáregylet szállítói.

Ajánlják bőven felszerelt raktárukat, nevezetesen: miseruhákat, templomi zászló-
kat, tűzoltó-, iskolai és temetkezésegyleti, iparcs alegyleti lobogókat, szentségtartókat,
kelyheket, áldoztató kelyheket, keresztek, füstölőket, oltárlámpákat, csillárokat, szob-
rokat, nagy választékban! Elfogadják stációképek és szentképek festését; oltárok, Mária-
trónok, Krisztus-sirok és szószékek akármilyen rajz szerinti művészies elkészítését. Egyházi
kelmék, csipkék, falfeszületek, bucsujáró feszületek nagy választékban kaphatók rak árunkon.

Kivánatra készségesen küldünk bérmentve árjegyzékeket és alkalmas mintákat

Nyomatott a „Szent-Gellert“ könyvnyomdában Budapest, VIII. ker. Práter-utca 44.

